

DIARI DE SESSIONS DEL PLE DEL PARLAMENT DE LES ILLES BALEARS

D.L.P.M. 770-1987

Fq.Con.núm.33/27

III Legislatura

Any 1993

Número 85

**Presidència
del Molt Honorable Sr. Cristòfol Soler i Cladera.**

Sessió celebrada dia 19 d'octubre del 1993.

Lloc de celebració: Seu del Parlament

SUMARI

I.- PREGUNTES:

- 1) RGE núm. 2697/93, presentada per l'Hble. Sr. Diputat Joan Ferrà i Capllonch, del Grup Parlamentari SOCIALISTA, amb la formulació següent:
"Quan pensa el Govern de la Comunitat presentar el projecte de llei de l'esport en aquest Parlament?" 3435
- 2) RGE núm. 2698/93, presentada per l'Hble. Sr. Diputat Josep Moll, del Grup Parlamentari SOCIALISTA, amb la formulació següent:
"Considera el Govern de la Comunitat Autònoma que el Decret 100/90 de la Conselleria de Cultura, Educació i Esports, que regula l'ús de les llengües oficials de l'Administració de la CAIB, continua vigent?" 3436

- 3) RGE núm. 2717/93, presentada per l'Hble. Sr. Diputat Joan Ferrà i Capllonch, del Grup Parlamentari SOCI-ALISTA, amb la formulació següent:
 "Quan destinarà mitjans suficients el Govern de la Comunitat Autònoma per poder dotar les federacions esportives d'una infraestructura mínima adequada per al seu normal desenvolupament?" 34.
- 4) RGE núm. 2815/93, presentada per l'Hble. Sr. Diputat Carles Cañellas, del Grup Parlamentari PP-UM, amb la formulació següent:
 "L'aplicació del 15% d'Iva als hotels de cinc estrelles, entre altres factors econòmics produeix una disminució de la contractació a dits establiments de la realització de convenis, reunions, congressos, etc.; per tal de solucionar aquesta dificultat seria convenient que el tipus impositiu es reduís al 6%, que és el tipus que apliquen els altres establiments d'allotjaments turístics. Quines mesures pensa prendre el Govern balear per tal d'aconseguir aquesta rebaixa del tipus impositiu?" 34.
- 5) RGE núm. 2816/93, presentada per l'Hble. Sr. Diputat Josep Miquel Martínez i Polentinos, del Grup Parlamentari PP-UM, amb la formulació següent:
 "Quin funcionament i quina ocupació té l'alberg de la platja de Palma?" 34.
- 6) RGE núm. 2818/93, presentada per l'Hble. Sr. Diputat Josep Mari i Prats, del Grup Parlamentari PP-UM, amb la formulació següent:
 "Quin ha estat el programa de formació desenvolupat a l'empara del Pla de suport a la modernització del comerç?" 34.
- 7) RGE núm. 2822/93, presentada per l'Hble. Sr. Diputat Antoni Pons i Villalonga, del Grup Parlamentari PP-UM, amb la formulació següent:
 "Quina ha estat l'actuació de Foment Industrial SA en matèria de sòl industrial?" 34.
- 8) RGE núm. 2825/93, presentada per l'Hble. Sra. Diputada Carlota Alberola i Martínez, del Grup Parlamentari PP-UM, amb la formulació següent:
 "Quin sistema segueix la Consellera de Governació per conèixer les necessitats dels ajuntaments en relació amb les matèries que són pròpies de Governació?" 34.
- 9) RGE núm. 2826/93, presentada per l'Hble. Sra. Diputada Joana Aina Vidal i Burguera, del Grup Parlamentari PP-UM, amb la formulació següent:
 "Quins criteris segueix la Direcció General d'Acció Social pel que fa a les residències de la tercera edat?" 34.
- 10) RGE núm. 2831/93, presentada per l'Hble. Sr. Diputat Francesc Xavier Salas i Santos, del Grup Parlamentari PP-UM, amb la formulació següent:
 "Quins creuen que són els objectius prioritaris del Servei de Protecció Civil després de l'experiència d'aquest estiu?" 34.
- 11) RGE núm. 2832/93, presentada per l'Hble. Sr. Diputat Cristòfol Huguet i Sintes, del Grup Parlamentari PP-UM, amb la formulació següent:
 "Quin pla d'actuació tenen de cara als possibles perills d'inundació?" 34.
- 12) RGE núm. 2833/93, presentada per l'Hble. Sr. Diputat Andreu Mesquida i Galmés, del Grup Parlamentari PP-UM, amb la formulació següent:
 "Quan i com es constituirà la junta arbitral de consum en l'àmbit autonòmic?" 34.
- 13) RGE núm. 2864/93, presentada per l'Hble. Sr. Diputat Pere Sampol i Mas, del Grup Parlamentari PSM i EEM, amb la formulació següent:
 "A quins municipis de les Illes Balears no es recapta encara el cànon de sanejament de l'aigua?" 34.

II.- COMPAREIXENCES:

- 1) RGE núm. 2812/93, presentada pel Govern de la CAIB, mitjançant la qual sol·licita la compareixença del Conseller d'Economia i Hisenda davant el Ple de la Cambra, per tal de celebrar sessió informativa respecte de les gestions realitzades amb el Govern central sobre la cessió d'un tram de l'IRPF. 34.

III.- PROPOSICIONS NO DE LLEI:

1) RGE núm. 1808/93, presentada pel Grup Parlamentari SOCIALISTA, relativa a taxació de Can Salas.

3456

EL SR. PRESIDENT:

Senyores i senyors diputats, bones tardes a tots. Començarem aquesta sessió plenària.

I.1) Pregunta RGE núm. 2697/93, presentada per l'Hble. Sr. Diputat Joan Ferrà i Capllonch, del Grup Parlamentari SOCIALISTA.

El primer punt correspon a les preguntes. La primera és la 2697 del diputat Sr. Ferrà i Capllonch, del Grup Parlamentari SOCIALISTA, relativa a presentació del projecte de llei de l'esport. Té la paraula el diputat Sr. Ferrà i Capllonch.

EL SR. FERRÀ I CAPLLONCH:

Gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats. Sr. Conseller, el passat dia 5 de maig es va debatre una proposició no de llei presentada per aquest diputat que instava el Govern que en el termini de tres mesos presentàs un projecte de llei regulador de l'esport. Dies abans havia sortit a la premsa, publicat, un esborrany d'un avantprojecte. La raó del Grup Parlamentari PP-UM que li dóna suport, per no donar suport a aquesta proposició, entre d'altres coses, fou que no tenia cap sentit, una vegada que ja s'havia publicat a la premsa part de l'avantprojecte; per una altra banda també ens va dir que tots estàvem d'acord amb una cosa, que la volíem prest.

Han passat més de cinc mesos i res més no s'ha sabut d'aquest projecte de llei, és per això que li demanam quan pensa el Govern de la Comunitat Autònoma presentar el projecte de llei de l'esport en aquest Parlament? Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Ferrà i Capllonch. Té la paraula el conseller Sr. Rotger.

EL SR. CONSELLER DE CULTURA, EDUCACIÓ I ESPORTS (Bartomeu Rotger i Amengual):

Sr. President, senyores i senyors diputats. La resposta és el més aviat possible.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Conseller. Sr. Ferrà, vol tornar a fer ús de la paraula?

EL SR. FERRÀ I CAPLLONCH:

Sí, Sr. President, moltes gràcies. Molt poques coses ha dit, però no ha dit res. El mateix de sempre, esperam que el més aviat possible sigui qualque dia, perquè si no, jo li puc dir que aquest diputat està en condicions de presentar-lo la setmana que ve, si volen, el projecte de llei. Supòs que després s'hauran de veure en la necessitat de rebutjar-lo o d'aprovar-lo, però li dic que si d'aquí quinze dies no l'ha presentat el grup que li dóna suport, el presentarà aquest diputat que li parla.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Ferrà. Vol tornar a fer ús de la paraula, Sr. Conseller?

EL SR. CONSELLER DE CULTURA, EDUCACIÓ I ESPORTS (Bartomeu Rotger i Amengual):

Sr. President, senyores i senyors. Nosaltres tenim el text acabat, l'avantprojecte, diríem, l'esborrany, i, per tant, el tenim a punt, el que passa és que volem anar d'acord amb la racionalitat, i això vol dir que hem de fer les coses el millor possible, encara que ens torbem una mica més. Concretament, aquest avantprojecte s'ha presentat per al seu consens tècnic, i després m'agradaria que també polític, perquè així les lleis es compleixen millor i són efectives, ho hem lliurat a les federacions esportives com a representants, de qualque manera, del fet esportiu. Aquestes federacions actuen i ja han actuat sobre aquest avantprojecte i ja han lliurat les seves observacions a la comissió de redacció, perquè les integrin, si és procedent.

Tot d'una que s'hagin integrat totes aquestes observacions, que crec que és lògic i racional, encara que ens torbem un poc més, de les federacions, immediatament procedirem a fer els tràmits corresponents per presentar aquest projecte, si no en tenguéssim desitjos, naturalment no haguéssim fet el projecte, però ho hem volgut fer d'una manera racional. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Conseller.

I.2) RGE núm. 2698/93, presentada per l'Hble. Sr. Diputat Josep Moll i Marquès, del Grup Parlamentari SOCIALISTA.

Passam a la segona pregunta, que és la 2698 del diputat Sr. Moll i Marquès, del Grup Parlamentari SOCIALISTA, relativa a vigència del decret que regula l'ús de les llengües oficials de l'Administració de la Comunitat. Té la paraula el Sr. Moll i Marquès.

EL SR. MOLL I MARQUÈS:

Moltes gràcies, Sr. President. Sr. Conseller, com que és un decret de la seva conselleria, supòs que contestarà el conseller de Cultura, Educació i Esports, encara que, com ja he dit moltes vegades, aquest és un tema que afecta tot el Govern, no només la Conselleria de Cultura. El tema és que, desgraciadament, he vist una sèrie d'actuacions en els darrers temps dels nous consellers i dels no tan nous funcionaris del Govern autònom que estic convençut que no respecten el Decret 100/90. Voldria demanar, per tant, si vostès consideren que aquest decret continua en vigor o si el canvi de govern va provocar la seva abolició en silenci.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Moll. Té la paraula el conseller Sr. Rotger.

EL SR. CONSELLER DE CULTURA, EDUCACIÓ I ESPORTS (Bartomeu Rotger i Amengual):

Sr. President, senyores i senyors. Sr. Moll, el Govern ni considera ni deixa de considerar, jo li aconsell que miri -sé que ho sap, però li he d'aconsellar per la pregunta que m'ha fet-, que miri el BOCAIB que és el que parla, el núm. 150/90, de data 18 de desembre del 90, pàg. 7846.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Rotger. Vol tornar a fer ús de la paraula, Sr. Moll?

EL SR. MOLL I MARQUÈS:

Gràcies, Sr. President. Jo, Sr. Conseller, consider que no sé de què m'ha parlat en aquest moment, el que li puc dir és que un conseller que ens ha demostrat que parla un català estàndard tan esplèndid com el Sr. Cabrer, quan va acabar la comissió de Sanitat, li posaren un micro davant i es va posar a parlar en castellà; la Sra. Estaràs, fins i tot quan un diputat d'aquest Parlament li parla en castellà, ella li contesta en castellà, cosa que és absolutament innecessària. Hem tornat a rebre una carta d'Ifebal escrita en castellà; avui mateix hem rebut una resposta d'una conselleria, no record si era la d'Agricultura, també en castellà.

Això són incompliments claríssims del Decret 100/90, i és el que ha motivat la meua pregunta de si aquest decret per a vostès continua en vigor o no. No me l'ha contestada.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Moll. Vol tornar a fer ús de la paraula el Sr. Rotger? Té la paraula.

EL SR. CONSELLER DE CULTURA, EDUCACIÓ I ESPORTS (Bartomeu Rotger i Amengual):

Gràcies, Sr. President. Senyores i senyors. Perdoni, és que la resposta és dolenta, segurament perquè la pregunta no era massa bona. La pregunta deia "considera el Govern ...". I jo dic que no considera, és que és al BOCAIB. De totes maneres, jo crec que tota aquesta llista d'incompliments no són dins la pregunta, però, en fi, de totes formes li diré que no estic d'acord amb aquests incompliments, crec que n'ha expressat tres o quatre, però, a més, tota la resta s'ha complit, per tant, si fos així, el 99% d'aquest decret està complit. No és el moment encara.

Sé que hi ha imperfeccions, sé que vostè és una persona, tal volta de les poques persones, i perdoni, de dins el seu partit que té capacitat moral per fer aquesta pregunta, ja voldria tenir jo el seu entranyable amic -i meu- Andreu Crespí que em fes aquestes preguntes, i jo li diria: "I la comissió de programes on és?, me l'has aturada, on són els cursos de reciclatge?, on són les aportacions econòmiques?" Però, en fi, parlarem d'aquí, li dic que es fa una tasca seriosa, hi ha coses que m'agradaria a mi, personalment, que anassin millor, farem tot el que sigui necessari perquè hi vagin, en aquests moments ja la Sra. Aina Moll i aquest conseller, d'acord amb el Consell de Govern, fa unes visites -jo diria que molt positives, i no ho dic jo, sinó que també ho diu ella- a totes les conselleries per coordinar les coses i millorar-les, però no estic d'acord ..., i si no li he respost d'aquesta manera, perquè la pregunta era "considera ...?" i aquí no hi ha consideració, hi ha un BOCAIB.

Res més, gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Rotger.

I.3) Pregunta RGE núm. 2717, presentada per l'Hble. Sr. Diputat Joan Ferrà i Capllonch, del Grup Parlamentari SOCIALISTA.

La tercera pregunta és la 2717, del diputat Joan Ferrà i Capllonch, del grup SOCIALISTA, relativa a mitjans suficients per a les infraestructures de les federacions esportives. Té la paraula el Sr. Ferrà.

EL SR. FERRÀ I CAPLLONCH:

Gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats. Sr. Conseller. Atesa la precària situació en què es tro-

ben la majoria de federacions esportives de Balears, amb una manca la major part de locals adequats per desenvolupar les seves funcions i tenint en compte el caràcter quasi públic d'aquestes funcions i l'obligació que té l'Administració autonòmica de fomentar el desenvolupament dels esports i l'associacionisme esportiu, demanam, quan destinarà mitjans suficients el Govern balear per poder dotar les federacions esportives d'una infraestructura mínima adequada per al seu desenvolupament? Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Ferrà. El conseller Sr. Rotger, té la paraula.

EL SR. CONSELLER DE CULTURA, EDUCACIÓ I ESPORTS (Bartomeu Rotger i Amengual):

Sr. President, senyores i senyors. Quan? Els anys passats, enguany, l'any que ve i tots els anys que governi aquest govern.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Conseller. Vol tornar fer ús de la paraula, Sr. Ferrà? Té la paraula.

EL SR. FERRÀ I CAPLLONCH:

Miri, Sr. Conseller, sí, jo no sé a què diu mitjans suficients, jo crec que hauria de fer una volta pels locals de Pere d'Alcàntara Peña i mirar a veure com estan nou o deu federacions que estan allà amuntegades, amb quina situació fan feina i crec que això no és dedicar-hi mitjans suficients ni molt manco. Tampoc no es tracta que hi hagin de destinar grans quantitats, però crec que valdria la pena que anàs a fer una volta per aquells locals i se n'adonàs de com fan feina.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Ferrà. Vol tornar a fer ús de la paraula? El Sr. Rotger té la paraula.

EL SR. CONSELLER DE CULTURA, EDUCACIÓ I ESPORTS (Bartomeu Rotger i Amengual):

Sr. President, senyores i senyors. Sí, efectivament, les federacions esportives tenen personalitat jurídica i personalitat pròpia i capacitat d'obrar. Per tant, nosaltres respectem aquesta personalitat jurídica, respectem aquesta autonomia i no creim en un intervencionisme massa gros de controlar i de dirigir, com creuen altres. Per tant, nosaltres respectem, i en lloc de donar-los la ració diària de peix, el que procuram fer és donar-los la canya de pescar. I com?

Per exemple, procurant i ajudant que aquestes mateixes federacions generin recursos propis per tal que hi hagi un autofinançament. Com? Augmentant el nombre d'afiliats, per exemple, esportistes, distribuint i utilitzant millor els seus recursos; en segon lloc, cedint locals, hem cedit deu locals a

deu federacions, més dos locals a Calanova, més un local a *Príncipes de España*, cedim locals pagats per nosaltres, procurarem millorar-ho, perquè jo també ho he visitat, procurarem millorar-los, perquè tot és millorable, Sr. Ferrà, tot és millorable, cedim locals i, al mateix temps, cream un programa informàtic de gestió, per tal de facilitar la gestió d'aquestes federacions. Però és que a més d'això que és la nostra política, en segon terme vénen les ajudes.

I jo li diré que se'ls ha donat engany, directament o indirecta, tenc aquí les partides, les hi puc dir, el que passa és que no voldria esgotar el temps que em correspon, però se'ls ha donat enguany 43.500.000 pessetes, més els 45 milions del Consell Superior d'Esports que són finalistes. Aquests 45 milions esper que enguany també ens els donin, perquè ara estam acostumats a dir que no, que no, que no ens donen res, supòs que els 45 milions ens els donaran.

I, a més, vull anunciar que dins una política cultural, esportiva i educativa així com toca, malgrat els moments de crisi, per a l'any que ve, possiblement doblem aquests recursos per a les federacions. Són bones notícies, continuarem donant aquestes ajudes, però la política nostra és, no de donar subvencions, sinó de donar la canya de pescar.

Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Conseller.

I.4) Pregunta RGE núm. 2815/93, presentada per l'Hble. Sr. Diputat Carles Cañellas i Fons, del Grup Parlamentari PP-UM.

I passam a la pregunta núm. 4 que és la 2815 del diputat Sr. Cañellas i Fons del Grup Parlamentari PP-UM, relativa a aplicació de l'IVA als hotels de cinc estrelles. Té la paraula el Sr. Cañellas i Fons.

EL SR. CAÑELLAS I FONTS (Carles):

Gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats, Sr. Conseller de Turisme. L'aplicació del 15% d'IVA als hotels de cinc estrelles, entre d'altres factors econòmics produeix una disminució de la contractació en aquests establiments de realització de convencions, reunions, congressos, etc. Per tal de solucionar aquesta dificultat, seria convenient que el tipus impositiu es reduís al 6% que és el tipus que apliquen els altres establiments d'allotjaments turístics. Per això, li feim la pregunta següent: quines mesures pensa prendre el Govern balear per tal d'aconseguir la dita rebaixa del tipus impositiu?

Gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Cañellas. Té la paraula el conseller Sr. Flaquer.

EL SR. CONSELLER DE TURISME (Joan Flaquer i Riutort):

Gràcies, Sr. President, senyores i senyors diputats. Sr. Cañellas, el Govern en plena coherència amb la resolució que va prendre aquesta Cambra fa escassament quinze dies en relació amb l'IVA dels hotels de cinc estrelles, farà totes les gestions que siguin necessàries i oportunes per tal que el Ministeri d'Economia i Hisenda pugui recollir la davallada de l'IVA dels hotels de cinc estrelles, del 15% al 6%, tot pensant que la qualitat d'aquesta oferta turística es pot ressentir, en el sentit que ja són molts els establiments turístics de cinc estrelles que estan a punt de sol·licitar un canvi de categoria, un descens de categoria, cosa que lògicament va en contra d'aquest nivell de qualitat que volem oferir a les nostres illes.

A més, jo afegiria que hi ha un problema important, un problema afegit del qual de vegades no se'n parla i és el tema de l'estacionalitat que afecta, no ja només el turisme, sinó també el sector econòmic en general. Els hotels de cinc estrelles solen ser els més sol·licitats pel que són congressos, convencions, és a dir, per un tipus d'oferta que pot reduir o que pot mitigar almanco l'estacionalitat del nostre sector turístic. Si a aquesta oferta de convencions i congressos hi afegim un tipus d'IVA superior al normal del 6%, és evident que aquests congressos o aquestes convencions tenen de vegades poca cabuda a la nostra comunitat. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Flaquer. Vol tornar a fer ús de la paraula el Sr. Cañellas? No.

I.5) Pregunta RGE núm. 2816/93, presentada per l'Hble. Sr. Diputat Josep Miquel Martínez i Polentinos, del Grup Parlamentari PP-UM.

Passam a la cinquena pregunta que és la 2816 del diputat Sr. Martínez i Polentinos, del grup PP-UM, relativa a l'alberg platja de Palma. Té la paraula el Sr. Martínez i Polentinos.

EL SR. MARTÍNEZ I POLENTINOS:

Gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats, Sra. Consellera. He tingut ocasió recentment de llegir a la premsa local la intenció del Govern de dedicar l'alberg platja de Palma a residència d'estudiants. Sobre això, deman al Govern quin funcionament i quina ocupació té aquest alberg actualment. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Martínez i Polentinos. Té la paraula la consellera Sra. Cirer.

LASRA. CONSELLERA DE GOVERNACIÓ (Catalina Cirer i Adrover):

Gràcies, Sr. President, senyores i senyors diputats. Com tots sabeu, tenim aquestes instal·lacions des de fa temps, i només es rendibilitzaven a l'estiu, per un altre costat també hi havia un col·lectiu d'estudiants que venien d'altres illes i de la part forana de Mallorca que no comptaven més que amb residències privades que eren d'ordes religioses o amb pisos de lloguer, per tant es va pensar que era una solució fer una sèrie d'inversions per adequar aquest alberg i dedicar-lo a residència d'estudiants. Residència que es dedicarà a estudiants i quan no sigui ocupada per estudiants, continuarà tenint places de (...).

Està pensada com a residència per a al·lots universitaris, però també per a formació professional i COU, cosa que no entra en discrepància ni en competència amb la residència que té la Universitat de les Illes Balears, que també s'ha posat en funcionament enguany.

Quin equipament té? És un equipament que ja va sortir i va ser presentat a principis d'octubre, són quaranta-vuit places en vint-i-quatre habitacions dobles que tenen bany individual i calefacció, sales d'estudis amb ordinadors personals, hi ha connexions d'ordinadors també a cadascuna de les habitacions, menjador, sala de televisió per rebre visites o per al temps que vulguin (...), serveis de neteja i servei de neteja de roba. El preu són 68.000 pessetes pensió completa; 55.000 pessetes pensió mitjana.

La dedicació de les places és el 30% per a Eivissa, 30% per a Menorca, 30% per a la part forana de Mallorca, 10% per a Formentera. Aquest és el criteri que se seguirà per adjudicar les places.

Quant a funcionament intern, hi ha uns horaris d'entrada i de sortida.

Quant a l'ocupació hi ha deu preinscripcions i a més sol·licituds per dedicar-se també a alberg i sol·licituds per ser usada el mes de novembre per al Consell de la Joventut per fer la seva assemblea anual. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sra. Consellera. Vol tornar a fer ús de la paraula, Sr. Martínez i Polentinos?

I.6) Pregunta RGE núm. 2818/93, presentada per l'Hble. Sr. Diputat Josep Marí i Prats, del Grup Parlamentari PP-UM.

Passam a la sisena pregunta que és la 2818 del diputat Sr. Josep Marí i Prats, també del grup PP-UM, relativa a modernització del comerç. Té la paraula el Sr. Marí i Prats.

EL SR. MARÍ I PRATS:

Gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats. Sr. Conseller, volia fer-li una pregunta relativa a la modernització del comerç, és la següent: quin ha estat el programa de formació desenvolupat a l'empara del Pla de suport a la modernització del comerç?

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Marí i Prats. Sr. Triay, té la paraula.

EL SR. CONSELLER DE COMERÇ I INDÚSTRIA (Cristòfol Triay i Humbert):

Gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats. Des que es va aprovar el Pla de comerç, l'any 92, s'han fet dues convocatòries de cursos, una en el segon semestre del 92, en el qual es van convocar cent set cursos i nosaltres hi donàrem suport per un valor de 45 milions de pessetes. La segona convocatòria, ja dins el 93, va ser destinada a cent setanta-dos cursos, que van ser impartits per a dos mil set-cents setanta-un alumnes i hi dedicàrem 96 milions de pessetes. Aquestes són les dues convocatòries que hem tengut en els anys 92 i 93.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Triay. Vol tornar a fer ús de la paraula? No.

I.7) Pregunta RGE núm. 2822/93, presentada per l'Hble. Sr. Diputat Antoni Pons i Villalonga, del Grup Parlamentari PP-UM.

Passam a la setena pregunta que és la 2822, del diputat Sr. Antoni Pons i Villalonga, del grup PP-UM, relativa a actuació de Foment Industrial, SA. Té la paraula el Sr. Pons i Villalonga.

EL SR. PONS I VILLALONGA:

Gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats. Sr. Conseller de Comerç i Indústria, el Grup Parlamentari PP-UM li vol formular la pregunta següent que fa referència a quina ha estat l'actuació de Foment Industrial SA en matèria de sòl industrial. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Pons. Té la paraula el conseller Sr. Triay.

EL SR. CONSELLER DE COMERÇ I INDÚSTRIA (Cristòfol Triay i Humbert):

Gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats. Foment Industrial, en el tema de la creació de sòl industrial aquí a les Illes té previstes actuacions tant a les Pitiüses com a Menorca i a Mallorca; a Mallorca s'ha actuat ja a Consell, on, en col·laboració amb l'ajuntament, es va col·laborar en la redacció de les normes subsidiàries i en aquest moment està ja en obres la segona fase del polígon de serveis. També actuació al municipi de Petra. I a Menorca hi ha quatre situacions començades, una compra de sòl a Ciutadella, a Sant Lluís i hi ha previsió de fer-ho a es Mercadal i a es Castell. A Eivissa estam pendants d'una decisió entre consell insular i ajuntaments per a la decisió de situar a un lloc concret, zona també de sòl de serveis, sobretot a Eivissa.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Triay. Vol tornar a fer ús de la paraula el Sr. Pons? Té la paraula.

EL SR. PONS I VILLALONGA:

Sí, gràcies, Sr. President. Únicament per agrair l'explicació del conseller. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Pons.

I.8) Pregunta RGE núm. 2825/93, presentada per l'Hble. Sra. Diputada Carlota Alberola i Martínez, del Grup Parlamentari PP-UM.

Passam a la vuitena pregunta que és la 2825 de la diputada Sra. Carlota Alberola i Martínez, del Grup Parlamentari PP-UM, relativa a relacions ajuntaments i Governació. Té la paraula la Sra. Alberola.

LA SRA. ALBEROLA I MARTÍNEZ:

Gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats. Ens podria dir la Sra. Consellera de Governació quin sistema segueix per conèixer les necessitats dels ajuntaments en relació amb les matèries que són pròpies de Governació?

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sra. Alberola. Té la paraula la consellera Sra. Cirer.

LA SRA. CONSELLERA DE GOVERNACIÓ (Catalina Cirer i Adrover):

Gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats. Va ser una de les prioritats bàsiques quan vaig arribar jo i el meu equip, tenir les peticions de tots els ajuntaments i de tota la gent que necessitàs o tengués matèries comunes amb nosaltres, donar sortida als problemes que ens anassin plantejant en les matèries pròpies de la conselleria. Tenim un departament, que és un privilegi tenir-lo, per conèixer aquestes necessitats que ens permet no només la fiscalització sinó poder arribar als acords dels ajuntaments i poder conèixer la seva problemàtica, poder-li donar suport i poder-li donar respostes a través d'aquest departament de corporacions locals. Però la majoria de vegades la resposta als problemes vénen donades, bé per les visites que reberem dels mateixos batles a la nostra conselleria, que són sempre per demanar assessorament en unes matèries concretes o bé demanar una sèrie d'ajudes econòmiques per millorar els equipaments dels seus ajuntaments.

I l'altre que és un programa que es va posar en marxa en el primer mes d'haver arribat a la conselleria, que eren visites periòdiques de caràcter setmanal o quinzenal a cadascun dels ajuntaments de les Illes. Des que vàrem començar el mes de juny fins ara n'hem visitat una mitja dotzena i hem donat resposta a una sèrie de peticions que hi havia. D'altres ens han quedat emmagatzemades i no les podem donar fins d'aquí uns mesos, perquè eren coses que necessitaven d'una solució no tan immediata, però bàsicament són les visites aquestes que feim als ajuntaments, concertades prèviament amb l'equip municipal per donar resposta als problemes que puguin tenir.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sra. Cirer. Vol tornar a fer ús de la paraula, Sra. Alberola? Té la paraula.

LA SRA. ALBEROLA I MARTÍNEZ:

Gràcies, Sr. President. Agrair la informació que ens ha facilitat la Sra. Consellera de Governació.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sra. Alberola.

Prec silenci als diputats, per favor.

I.9) Pregunta RGE núm. 2826/93, presentada per l'Hble. Sra. Diputada Joana Aina Vidal i Burguera, del Grup Parlamentari PP-UM.

Passam a la novena pregunta que és la 2826 de la diputada Sra. Joana Aina Vidal i Burguera, del Grup Parlamentari PP-UM, relativa a residències de la tercera edat. Té la paraula la Sra. Vidal.

LA SRA. VIDAL I BURGUERA:

Moltes gràcies, Sr. President, senyores i senyors diputats. Sr. Conseller, al nostre grup li agradaria saber i conèixer quins criteris segueix la Direcció General d'Acció Social pel que fa a les residències de tercera edat.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sra. Vidal. Té la paraula el conseller Sr. Cabrer.

EL SR. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (Bartomeu Cabrer i Barbosa):

Gràcies, Sr. President, senyores i senyors diputats, Sra. Vidal. Com sap vostè, i fins i tot crec que millor que no jo, aquesta comunitat autònoma, des de fa deu anys, va fent una xarxa de centres de dia molt important i de residències en aquesta comunitat autònoma, que ha cristal·litzat que actualment puguem dir que hi ha vint residències i setanta-set centres de dia, al marge dels que hi pugui haver privats i de l'Insero.

Però és cert que l'altre dia discutíem, fins i tot a la compareixença que vaig tenir, que aquest tema s'ha de reprendre de nou, i per això el Ministeri d'Assumptes Socials va crear una comissió de prioritats que desgraciadament -la va crear l'any 92- encara no s'ha reunit, no hi ha hagut cap convocatòria mai. Aleshores, nosaltres pensam que al marge del que pugui fer-se amb aquesta comissió, nosaltres hem de reestructurar la situació i saber una mica on ens trobam.

Si (...) com a fita per a l'estructura d'una residència sanitària es considera de 0,50 i nosaltres tenim diversos pobles de la nostra comunitat, com escorca, Alcúdia, Son Cervera, Calvià, Marratxí, Es Castell, Sant Antoni, Santa Eulàlia i Sant Josep, que estan per davall del 0,50; mentre que en tenim alguns com Banyalbufar i Sencelles que estan al 2,16 i 1,71, bastant per damunt del 0,50.

Això fa que nosaltres haguem de seguir uns criteris i, en generals, els definiré com que en aquesta comunitat ens allunyarem tot el que puguem de les grans residències, anirem o ens atracarem bastant a l'assistència domiciliària, com a primer criteri, després als centres de dia i a petites residències molt nucleades fàcils de gestionar i harmonitzades dins l'entorn del municipi.

Crec que aquí es pot ressaltar la importància que ha tengut que el municipi d'Alaró, juntament amb el consell insular, hagin fet una experiència pilot molt bona, de la qual contemplem els resultats i probablement l'extrapolarem a altres municipis de la nostra comunitat.

Finalment, dir-li que és bastant probable o més que probable que en qüestió de mesos tenguem un pla gerontològic territorial independentment d'aquesta comissió

de prioritats del Ministeri d'Assumptes Socials, que estam pendent de si ens convoquen o no. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Cabrer. Vol tornar fer ús de la paraula, Sra. Vidal? Té la paraula.

LA SRA, VIDAL I BURGUERA:

Simplement agrair la informació al conseller. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sra. Vidal.

I.10) Pregunta RGE núm. 2831, presentada per l'Hble. Sr. Diputat Francesc Xavier Salas i Santos, del Grup Parlamentari PP-UM.

Passam a la desena pregunta que és la 2831, del diputat Sr. Francesc Xavier Salas i Santos, del Grup Parlamentari PP-UM, relativa a objectius del servei de Protecció Civil. Té la paraula el Sr. Salas i Santos.

EL SR. SALAS I SANTOS:

Gràcies, Sr. President. Sra. Consellera de Governació, quins creu que són els objectius prioritaris del servei de Protecció Civil després de l'experiència d'aquest estiu?

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Salas. Té la paraula la conselleria Sra. Cirer.

LA SRA. CONSELLERA DE GOVERNACIÓ (Catalina Cirer i Adrover):

Gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats. En aquest Parlament ha quedat constatat que ha estat una època desgraciada quant a incendis, cosa que ens ha fet constatar que el cos de Protecció Civil, que va néixer com un cos de voluntaris l'any 90, ha anat incrementant el seu protagonisme i creim que és important, des de la Direcció General d'Interior, potenciar-lo.

Però no només hem actuat en incendis, hi ha altres xifres que ens demostren la importància d'aquest servei: hi ha hagut recerca de persones desaparegudes, prop de trenta incendis, denou rescats entre abril i octubre a diferents zones; i els vehicles de Protecció Civil han fet vigilància a la zona de Na Burguesa concretament, en solitari diàriament del 15 de maig al 20 de juliol, i en companyia de policia local i bombers del 20 de juliol al 22 de setembre.

Quant als objectius que creim prioritaris respecte d'aquest servei, quatre són els bàsics: informació del propi servei, volem tenir vint-i-quatre hores permanents de servei d'in-

formació i tenir accés a una sèrie de dades que puguin canalitzar les peticions o les emergències de la gent; planificació del servei, el que implica fer l'elaboració d'un catàleg de riscos i plans d'emergència que puguin donar resposta a aquests riscos; formació tant del personal de cos com per a tots els grups de voluntaris; i actuació que vol dir continuar participant al rescat d'incendis i d'altres eventualitats en què ja hem participat.

En definitiva, l'objectiu prioritari d'aquest servei, que no hem d'oblidar que actua sempre que la vida de la persona humana està en perill, és estar disposat a actuar sempre que ho requereixin.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sra. Consellera. Vol tornar a fer ús de la paraula, Sr. Salas? No.

I.11) Pregunta RGE núm. 2832/93, presentada per l'Hble. Sr. Diputat Cristòfol Huguet i Sintès, del Grup Parlamentari PP-UM.

Passam a l'onzena pregunta que és la 2832, del diputat Sr. Huguet i Sintès, del Grup Parlamentari PP-UM, relativa a inundacions. Té la paraula el Sr. Huguet i Sintès.

EL SR. HUGUET I SINTÈS:

Gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats. Sra. Consellera, els darrers anys ja hem patit en aquestes illes greus danys als béns de les persones i també esforços econòmics sobrevinguts en el Govern per reparar els danys de les inundacions. Voldríem que ens expliqués quin pla d'actuació té el Govern de cara a possibles perills d'inundació.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Huguet. Té la paraula la consellera Sra. Cirer.

LA SRA. CONSELLERA DE GOVERNACIÓ (Catalina Cirer i Adrover):

Gràcies, Sr. President, senyores i senyors diputats. Continuant una mica amb el fil de la resposta anterior referent a Protecció Civil, voldria que dins un dels objectius bàsics que he dit, el de planificació, hi ha el fet d'elaborar un catàleg de riscos. Com a riscos hi ha, tal com es va demostrar l'any 89, les inundacions a certes èpoques en aquestes illes, per tant, tal com férem ja l'any 92, varem fer la presentació d'un pla d'inundacions a principis d'octubre, aquest pla té una vigència des de l'1 de setembre del 93 a 30 de novembre del 93.

Els objectius bàsics són el de previsió, prevenció, intervenció i restabliment dels serveis que hagin estat

deteriorats per les pluges. I les dues actuacions bàsiques seran a través d'una informació adequada i una eficaç coordinació de mitjans.

Aquest pla d'inundacions que és un pla ampli, té diversos fulls, en el principi inclou informació general sobre pluviometries, quines zones són les de més risc, quines èpoques són les de més risc, informació sobre torrents, llistats de carreteres, com a informacions generals. Després es parla de quatre institucions meteorològiques que són les mateixes que queden establertes en el Previmet 93, que tenen una denominació alfabètica que és OMLG, la O vol dir normalitat, no s'esperen precipitacions; la M és pluges moderades; la L d'intensitat forta i la G de precipitacions fortes o molt fortes.

Les actuacions que es prendran en els casos de la L i la G que són les situacions de més risc, són el que hem denominat el Secop, que és un centre de coordinació única, entre d'altres coses per rendibilitzar esforços i per crear un esforç de coordinació. Amb aquest Secop el que es farà és una informació puntual des de Meteorologia, ens arribarà a Protecció Civil, i el coordinador de Protecció Civil prendrà la decisió d'actuar i de convocar aquest Secop, que estarà dirigit, en aquest cas, per mi, que som la consellera de Governació, pel director general, i coordinarem les diferents forces, com puguin ser distintes conselleries, Sanitat, Obres Públiques, Turisme i també altres cossos, com puguin ser el de bombers.

Comptam també per dur a terme aquest pla d'inundacions de setze punts de ràdioafecionats a totes les Illes i és molt important també l'actuació de la població en aquest sentit. Per potenciar una mica aquest pla d'inundacions hem fet un suport publicitari que consta d'una sèrie de pósters i una sèrie de díptics que s'han repartit a tots els ajuntaments, allà on es recull la informació al personal civil, quins consells poden seguir a una casa, a un habitatge o a un establiment, i també una sèrie de consells a automobilistes.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sra. Cirer.

I.12.) Pregunta RGE núm. 2833, ¹⁹³ presentada per l'Hble. Sr. Diputat Andreu Mesquida i Galmés, del Grup Parlamentari PP-UM.

Passam a la dotzena pregunta que és la 2833, del diputat Sr. Mesquida i Galmés, del Grup PP-UM, relativa a junta arbitral de consum. Té la paraula el Sr. Mesquida.

EL SR. MESQUIDA I GALMÉS:

Sr. President, senyores i senyors diputats. Hble. Sr. Conseller de Sanitat, ens podria informar de quan i com es constituirà la junta arbitral de consum dins l'àmbit de la nostra comunitat autònoma?

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Mesquida. El conseller Sr. Cabrer, té la paraula.

EL SR. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (Bartomeu Cabrer i Barbosa):

Gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats, Sr. Mesquida. El quan li contestarà el primer, però no de forma exacta, creim que abans de cinc mesos tendrem la junta arbitral de consum feta, nosaltres intentarem que sigui dins aquest any. I el com el relataré una mica. En primer lloc, necessitam que estigui en el nostre poder, que ja ha arribat, ja ha arribat molt recentment, la firma de l'Institut Nacional de Consum per a la constitució de la junta, el conveni amb l'Institut Nacional de Consum. Després necessitem, naturalment, l'autorització del Consell de Govern que pensam passar-li tan breument com sigui possible, i el pròxim dijous hi ha una visita a la Junta arbitral de consum de la comunitat valenciana per tal de veure el seu funcionament i al mateix temps, dia 3 i 4 de novembre hi ha el primer congrés, pensem que és el primer congrés nacional de consum.

Després es procedirà al nomenament del president i del secretari de la junta arbitral de consum i dels àrbitres en els supòsits concrets. En definitiva, per contestar-li una mica quan, li diré que nosaltres pensam que totes aquestes activitats que li referim, les podrem fer entre octubre, novembre i probablement desembre, per això li don una possibilitat de demora d'un o dos mesos, podrem tenir les juntes arbitral de consum en aquesta comunitat autònoma. Gràcies, Sr. Mesquida.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Cabrer. Vol tornar fer ús de la paraula, Sr. Mesquida?

EL SR. MESQUIDA I GALMÉS:

Sí, moltes gràcies, Sr. Conseller, crec que és un tema prou important i ens ha donat molta satisfacció la seva resposta, no sé si és un poquet per deformació política o professional a causa dels anys que jo vaig ser director general de Consum, però crec que és una arma molt bona i molt interessant per al consum i per a la defensa del consumidor a la nostra comunitat autònoma. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Mesquida.

I.13) Pregunta RGE núm. 2864/93, presentada per l'Hble. Sr. Diputat Pere Sampol i Mas, del Grup Parlamentari PSM i EEM.

Passam a la darrera pregunta que és la 2864, del diputat Sr. Pere Sampol i Mas, del Grup Parlamentari PSM i EEM, relativa a recaptació del cànon de sanejament. Té la paraula el Sr. Sampol.

EL SR. SAMPOL I MAS:

Gràcies, Sr. President. Un poc acomplexat, però intentaré formular les preguntes amb la mateixa simpatia i candor dels meus predecessors.

EL SR. PRESIDENT:

Anem a la qüestió, Sr. Sampol, per favor.

EL SR. SAMPOL I MAS:

A quins municipis de les Illes Balears encara no es recapta el cànon de sanejament d'aigua?

(Rialles)

EL SR. PRESIDENT:

Té la paraula el conseller Sr. Matas.

EL SR. CONSELLER D'ECONOMIA I HISENDA (Jaume Matas i Palou):

Gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats, Sr. Sampol. Jo crec que, com ja li vaig comentar a la compareixença de la comissió d'Hisenda i Pressuposts, li havíem enviat la contestació per escrit, la tenc aquí davant, entrada al Parlament, de totes maneres li resumiré i, si vol qualche altre aclariment, crec que es podrà guiar per aquesta contestació.

Crec que la normativa vigent del cànon de sanejament estableix dues modalitats de recaptació, d'acord amb el fet que el contribuent estigui o no connectat a una xarxa de proveïment d'aigua. En els municipis on no hi ha xarxa de proveïment d'aigua, on el consumidor ha de fer directament l'ingrés, s'ha de fer una distinció clara entre el que és la recaptació de la quota fixa i la de la quota variable, que es preveu a l'article 12 de la Llei 9/91.

En definitiva, la resposta a la pregunta és que a tots els municipis es recaptin les quotes variables del cànon, i les quotes fixes es recaptaran en el moment en què s'hagin completat els requisits establerts sobre aquesta qüestió, d'acord amb la normativa vigent. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Matas. Vol tornar a fer ús de la paraula el Sr. Sampol? Té la paraula.

EL SR. SAMPOL I MAS:

Gràcies, Sr. President. A quins municipis de les Illes Balears encara no es recapta el cànon de sanejament d'aigua?

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Matas, entenc que li torna a reformular la mateixa pregunta que havia contestat, en conseqüència, té la discreció de fer ús o no fer ús d'aquest torn d'intervenció. Té la paraula, Sr. Matas.

EL SR. CONSELLER D'ECONOMIA I HISENDA (Jaume Matas i Palou):

Gràcies, Sr. President. Sr. Sampol, li record, la quota del cànon d'aigua es cobra a tots els municipis, però s'ha de distingir entre quota fixa i quota variable i municipis que estiguin connectats en xarxa o no. A més, si vostè té l'amabilitat de llegir aquesta resposta, quan li arribi, que està més extensament contestada per escrit, crec que li servirà de guia i d'aclariment. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Matas.

II.- Compareixença RGE núm. 2812/93, de l'Hble. Sr. Conseller d'Economia i Hisenda relativa a les gestions realitzades amb el Govern central sobre la cessió d'un tram de l'IRPF.

Passam al segon punt de l'ordre del dia, corresponent a la compareixença 2812, presentada pel Govern de la Comunitat, mitjançant la qual se sol·licita la compareixença del conseller d'Economia i Hisenda davant el Ple de la Cambra per tal de celebrar sessió informativa respecte de les gestions realitzades amb el Govern central sobre la cessió d'un tram de l'IRPF. Aquesta compareixença anirà de la manera següent: en primer lloc, farà una exposició oral el conseller d'Economia i Hisenda, després d'aquesta intervenció podran intervenir representants de cada grup parlamentari durant un temps de deu minuts cadascun, per tal de fixar posicions, formular preguntes o fer observacions, les quals seran contestades posteriorment pel representant del Govern, el qual amb aquesta contestació tancarà el debat.

En conseqüència, passam al torn d'exposició per part del conseller d'Economia i Hisenda.

EL SR. CONSELLER D'ECONOMIA I HISENDA (Jau-me Matas i Palou):

Gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats. He demanat aquesta compareixença davant vostès no només per una qüestió d'obligació, que ho és, sinó, a més, per un desig, una voluntat que sàpiguen exactament què ha passat amb un tema tan important per a tots com és un tema que afecta el finançament autonòmic, els diners de tots, els diners de la Comunitat Autònoma.

Vull començar aquesta compareixença amb una petita història. A l'acord que sobre el sistema de finançament autonòmic 1992-1996 que es va signar a Madrid el 20 de gener del 92, s'introdueix una exigència que un grup de treball del Consell de Política Fiscal i Financera, elabori un informe sobre la corresponsabilitat fiscal, un informe que ha de donar lloc, en tot cas, a l'aplicació de la corresponsabilitat fiscal en el sistema de finançament autonòmic amb vigència, en tot cas, repetesc, des de l'1 de gener del 1993.

Jo mateix vaig tenir ocasió de participar en la meua anterior responsabilitat, com a representant d'aquestes illes en l'elaboració d'aquest informe. Vull recordar que des del primer moment, el Govern d'aquesta comunitat autònoma ha estat capdavanter amb l'exigència de la corresponsabilitat fiscal per a aquesta autonomia. Crec que això és fer ús d'un sentit lloable, un sentit lloable de maduresa, de seriositat amb l'acció de govern, ja que el que es reclama des d'una autonomia, des d'aquesta, evidentment, des d'altres també, és que a les administracions autonòmiques es lliguin les despeses amb els ingressos.

Es tracta de vincular els ingressos de l'Administració autonòmica amb el que és la recaptació d'un o de diversos tributs estatals. La recaptació que es produeix dins el que és el seu territori autonòmic, d'aquesta forma el ciutadà té més consciència que part dels seus impostos són per finançar el que és la seva autonomia. La Comunitat Autònoma té, en definitiva, un atracament a l'administració i un efecte d'automatisme en l'ingrés que evidentment (...), ja que aquests diners en impostos que s'han territorialitzat, aquests diners queden a aquesta comunitat, en definitiva, no s'en van a Madrid.

Ara bé, perquè pugui existir el que és una vertadera corresponsabilitat fiscal, la Comunitat Autònoma ha de ser corresponsable amb el que és la gestió dels tributs. La millora que es pugui produir en la recaptació per l'esforç que fan els ciutadans en impostos d'aquest territori autonòmic, és anar en benefici del que és la mateixa comunitat autònoma. Aquesta millora ha de ser perquè quedi dins la seva pròpia terra i, en definitiva, puguin gaudir d'uns millors serveis públics.

És important en aquest procés, recordar que al contrari del que hagués paregut normal i coherent, aquesta iniciativa, aquesta demanda de corresponsabilitat fiscal va partir de les autonomies, no va partir de l'Administració central, aquesta, l'Administració central, estava en aquell temps més pre-

ocupada per signar uns escenaris de coordinació pressupostària, uns escenaris de coordinació de totes les administracions públiques, i la raó era clara: una exigència del Tractat de la unificació europea, del Tractat de Maastricht, una exigència que havia d'integrar el pla que llavors havia de presentar l'Administració central a Brussel·les d'una forma molt urgent. Curiosament, aquests escenaris de coordinació pressupostària que varen ser el més important, el més destacable, el que més perseguia l'Administració central de forma que acompanyàs el que era la signatura del sistema, si miram amb la perspectiva que dóna mirar les coses des del pas del temps, hem de dir que l'Administració central ha incomplert totes aquestes previsions, perquè a vostès no se'ls escapa que la despesa de l'Administració central s'ha desbocat, ha tornat totalment incontrolable, i he de dir que el mateix ministre d'Economia, el Sr. Solbes, en una entrevista que va sortir a la premsa diumenge passat, reconeixia aquest aspecte, i crec una cosa que l'honra i que podem aplaudir des d'aquí.

Com deia en la història que els exposava, en el termini previst, aquell grup de treball, va lliurar el seu informe, aquest informe sobre les corresponsabilitat fiscal. Quines recomanacions feren? Bàsicament són les següents.

En primer lloc, una necessitat de lligar el que és la despesa amb els ingressos tributaris a les administracions autonòmiques. Això perquè és modern, perquè quan el ciutadà sap el preu dels serveis que li ofereix l'administració, pot valorar molt millor quin és el sentit del seu vot, Demanam això perquè és una passa cap a la competitivitat de totes les administracions.

En segon lloc, crec que per raons merament programàtiques, el grup de treball aconsella que aquesta vinculació es realitzi per mitjà d'una participació a l'IRPF. Aquest grup de treball no deixa de considerar com a vertaderes passes de corresponsabilitat fiscal dignes d'aprofundir, la consideració d'altres fórmules tributàries, fins i tot més idònies, bàsicament fórmules tributàries d'imposició indirecta, fórmules que bàsicament recaiguin sobre el consum, fórmules que si bé tendrien un significat molt més interessant per la territorialització de l'esforç fiscal, no tenen la possibilitat de les aportacions estadístiques i del control que pugui tenir una fórmula d'imposició directa com és l'IRPF.

En definitiva, es proposa com a possible camí a seguir el desenvolupament de la variable esforç fiscal, que està inclosa dins la fórmula del sistema de finançament autonòmic. El grup de treball recomana que es desenvolupi i se separi la quantificació de la variable esforç fiscal que hi ha dins la fórmula com una possible fórmula alternativa d'aplicació del sistema de corresponsabilitat fiscal.

Es considera també imprescindible dins de les conclusions d'aquest grup, per la vertadera aplicació de la corresponsabilitat fiscal, explorar les possibilitats de legislació autonòmica sobre tributs cedits i, en definitiva, també poder participar en la cogestió de l'IRPF.

D'altra banda, com a alternativa nova, dins aquestes recomanacions, s'adjunta una possible vinculació de la corresponsabilitat a l'aplicació dels fons de anivellació de serveis de l'article 15 de la LOFCA.

En definitiva aquest treball representava un avanç, un avanç important, interessant, un mandat del Consell de Política Fiscal i Financera, però de cap manera no consistia en un model tancat i definitiu, l'informe s'havia de plasmar amb un model concret, que havia de resoldre molts de temes pendents, temes importants. S'havia de resoldre el tema de si s'havia de fer la cessió d'un tram de l'IRPF o si, en canvi, era més convenient la participació, ara bé, participació en què, quota líquida, base imposable? S'havia de decidir si definitivament s'establiria una tarifa autonòmica, estatal o unificada. Aquestes qüestions quedaven totalment obertes per la discussió, qüestions que, com es pot veure, són importants, transcendents i que podrien definir el futur fiscal de tot l'Estat.

Però, mirin vostès per on, llevat de qualche tímida intent per part del servei d'Estudis Fiscals, arribam a les eleccions de dia 6 de juny -any i mig des de l'acord de gener del 1992- sense que es torni a saber res més de la corresponsabilitat fiscal. El mes d'agost passat, el ministre Saavedra, en conversa amb el nostre president Sr. Cañellas, li diu que des del Ministeri d'Economia estan preparant *un paper* per a això de la corresponsabilitat fiscal.

Efectivament, el 3 de setembre aquest paper es converteix en una proposta concreta de model d'aplicació de la corresponsabilitat fiscal a l'estat autonòmic, però perquè vegin vostès, perquè tinguin una idea de com fan les coses aquests senyors, un altre portaveu del Partit Socialista de Madrid a les autonomies, en concret el conseller d'Andalusia, el Sr. (...), fa de *boceras* del Govern i dos dies abans, exactament dia 1 de setembre, ens deixa a tots els ciutadans d'aquestes illes absolutament desconcertats, ens anuncia que les Balears han quedat totalment excloses del 15% de l'IRPF. Tinguin en compte, senyores i senyors diputats, que aquest dia, dia 1 de setembre, nosaltres no teníem cap proposta, el Govern d'aquesta comunitat autònoma no coneixia cap proposta. En aquell moment, qualche grup parlamentari, jo crec que amb bona intenció, demanava a la premsa que féssim una explicació de l'oferta davant el Parlament, però de quina oferta, senyors diputats?, la dels diaris? No en teníem d'altra.

Aquest primer document plasmava una proposta de la corresponsabilitat fiscal amb decisions clares sobre el model, amb una decisió per a la participació de les comunitats autònomes al 15% de la quota líquida territorialitzada de l'IRPF. Una proposta que en altres termes suposava que el 15% del que els ciutadans paguen als territoris autonòmics

anava als governs corresponents. La participació es plasma en el desenvolupament de la fórmula del sistema de finançament on mitjançant un ajustament lineal del tipus *cross-sections* d'una funció contínua amb una variable, i on el que és la importantíssima -i vull fer una especial incidència en la importantíssima introducció del factor de neutralitat dins el sistema de finançament autonòmic, és el famós terme que surt a tots els models de corresponsabilitat, el terme que surt, molt conegut al Consell de Política Fiscal, el B sub prima i sub zero que es divideix (...)

Es fixa un model de corresponsabilitat vinculat al sistema de finançament. S'abandonen els tributs indirectes, com deia abans, bàsicament els tributs de consum, la cessió del que seria una tarifa autonòmica i, en definitiva, la cessió d'una part de l'IRPF, la capacitat normativa autonòmica sobre tributs cedits, la posada en marca d'uns fons de anivellació de serveis públics de l'article 15 i en contempla en aquest document de dia 3 de setembre, d'una forma tímida, la cogestió del tribut. El model introdueix el concepte important de recaptació normativa, que tal com es definia en aquell moment quedava molt lluny de reconèixer l'esforç que amb impostos fan els ciutadans d'aquestes illes.

Però, efectivament, la nota més destacada d'aquest model de dia 3 de setembre, era la introducció d'unes clàusules suspensives de l'aplicació del model, que signifiquen que tots els ciutadans d'Espanya deixaran un 15% de la seva contribució a la renda pels respectius governs autonòmics, excepte a Balears, entre d'altres. Aquestes clàusules efectivament deixaven fora del sistema de la corresponsabilitat fiscal els ciutadans de les Illes Balears, però perquè també tinguin una idea clara de quins són els interessos a què respon l'actitud, en aquest cas, del Partit Socialista a les Illes Balears, abans de conèixer el model, quan ni el Govern, ni aquest conseller que els parla, ni ningú no coneixia cap detall d'aquella oferta, els socialistes de Balears defensen l'exclusió al 15% dient que és temporal, que ja hi entrarem, que ja vendrà.

Aquesta difícil postura, aquesta molt difícil postura de no poder tenir les mans lliures per valorar el que és bo per a aquesta comunitat autònoma, du a aquesta mena de desbarats, ja que aquell model que després, ells mateixos i nosaltres, varem conèixer amb més profunditat, exclouïa de forma definitiva Balears del 15%, com així s'ha reconegut per part del Ministeri d'Hisenda amb posterioritat.

Efectivament, la postura del Govern d'aquesta comunitat autònoma va ser rebutjar totalment el model plantejat, el model era injust i discriminatori. Els ciutadans de les Illes Balears, que ja són part d'una autonomia del 143, quant a competències, no del 151, que ja són del règim comú i no del règim foral quant a finançament autonòmic, ara passaran també a ser del grup de les

autonomies que no podran cedir al 15% de l'IRPF. Com ja vàrem dir des del primer moment, la introducció d'una nova diferenciació, d'un nou esglaó no beneficia gens, en absolut, el desenvolupament de l'estat de les autonomies.

Els ciutadans d'aquestes illes es troben, paradoxalment, que perquè paguen molts més impostos dels diners que reben per al finançament del seu autogovern, aquests ciutadans, repetesc, paradoxalment, queden fora del 15%, marginats, a l'espera d'esdeveniments futurs que tothom sap que moltes vegades no arriben mai.

Però, com els deia, existia, a més a més, una clàusula suspensiva, que era desconeguda, que era l'obligació d'assumir la cessió del tribut del joc per aquesta comunitat autònoma, condició imprescindible per poder accedir al 15% de l'IRPF. I aquesta premissa tenia un obstacle tècnic d'aplicació que afectava la cessió. El PSOE de les Illes Balears desconeixia aquesta problemàtica del model, però feia desqualificació generalitzada de la postura balear, afortunadament, amb posterioritat la mateixa Administració central va reconèixer la nostra petició en aquest sentit i va llevar aquesta clàusula de suspensió.

El Govern balear va defensar des del primer moment que la decisió de l'exclusió de les Illes Balears, era una decisió absolutament política i que no tenia cap dificultat tècnica. Així, de forma immediata ho vàrem fer a saber i vàrem enviar la nostra anàlisi del model i les nostres propostes alternatives al Ministeri d'Economia i Hisenda.

Aquest intercanvi de documentació i de propostes va continuar fins al dia 23 de setembre, data en què es va convocar en sessió plenària el Consell de Política Fiscal i Financera. Durant aquest temps, el model va eliminar la condició de la cessió del joc, va concedir a Balear un dia el 5%, un altre dia el 10%, i al final el 15%, va incloure una proposta de participació amb l'agència tributària, es va millorar una mica la recaptació normativa, en línia en la nostra petició, però encara creïem que hi havia un tractament injust, i, per tant, resultava que dia 23 de setembre ja no hi havia cap raó per deixar-nos fora del 15%. Dia 23 de setembre Balears accedia en la totalitat del 15% de la quota líquida al sistema de corresponsabilitat, i els portaveus de Madrid aquí també vàrem haver de canviar el seu discurs, un joc que, en definitiva, té un poc de malabarisme de primera.

Però el model del 23 de setembre encara no reconeixia per a nosaltres l'esforç fiscal que fan els ciutadans d'aquestes illes vers Madrid. L'exigència d'aquest govern, en definitiva, perquè les millores de recaptació que en l'IRPF fes l'Estat a les Illes, quedassin aquí, a les Illes, no se'n anassin a Madrid, no s'anassin a Extremadura o a Andalusia, quedassin aquí per tenir millor serveis públics. Pensin que això que demana és un 15%, demanam la millora sobre un 15%, a veure què passa amb l'altre 85%, què passa amb l'IVAS, què passa amb l'impost de societats, què passa amb l'impost de gasolina, què passa amb l'impost de matriculació de cotxes, què passa amb l'impost sobre l'alcohol, etc.

Vull recordar que a la reunió de dia 23 de setembre, només Catalunya va votar en contra, Extremadura va votar un sí condicionat, i les Balears es varen abstenir, perquè si bé s'havia avançat en el model no reconeixien l'esforç en impostos. Es va fixar la pròxima reunió per al dia 7 d'octubre i es va dir que es faria feina fins a aquell dia a nivell de grups de treball. Durant aquest temps es va rectificar el que era la recaptació normativa, el tipus normatiu i la base imposable normativa, es varen començar a estudiar els famosos límits, els mínims i els màxims, es va intentar fermar la revisió del sistema al dos anys en lloc dels tres anys, es va plasmar la participació amb l'agència tributària, com a forma de cogestió i (... i es va començar a esbrinar el que havia de ser el mandat de confecció d'un llibre blanc per a la anivellació dels serveis.

El que va passar dia 6 d'octubre a les sis de l'horabaixa, mentre el Sr. Obrador ens deia que ja teníem un règim fiscal econòmic propi perquè teníem descompte en els avions, quan érem aquí escoltant això, arribava a la conselleria el fax amb la darrera proposta, jo crec que això ja ho saben millor les seves senyories. En aquesta hora arribava per fax la darrera proposta de model de corresponsabilitat fiscal que feia l'Administració central, segurament una proposta que ja coneixien els nacionalistes catalans i que probablement ja va ser tractada a la reunió que aquell mateix dia varen tenir a la Moncloa el president González i el Sr. Pujol; efectivament, jo crec que la voràgine de la pressió, la de les negociacions amb els nacionalistes era tan desmesurada que no tengueren temps de canviar el model. Pensin vostès que des del Ministeri d'Economia i Hisenda de Madrid s'han fet més de 7 milions de simulacions amb aquest model.

Si em permeten -perdoni, president-, vull insistir-hi, perquè tinguin clar com s'han fet les coses en aquesta negociació. Aquest és el document que per fax ens va arribar: "*Consejo de Política Fiscal, Madrid, 7 de octubre del 93. Acuerdos para el desarrollo del sistema de financiación autonómica*". Aquest és el document que ens havia arribat per fax. La proposta de fax, quan vàrem entrar dins el Consell de Política Fiscal i Financera el dia següent, ja hi havia el que era la proposta enquadernada i definitiva, que era aquesta. Feia una hora que havíem començat la reunió quan des del mateix ministeri se'n temeren que havien fet un error, un error gros, i va venir un senyor, un director general del ministeri, que per favor *cambiáramos la hoja 25*. Què posava aquest full? Posava que hi havia autonomies que quedaven amb el 5%, autonomies amb el 10% i les altres, amb el 15%. Clar, això no era presentable. Feren un altre full, amb les mateixes quantitats, però a la darrera columna, allà on posava 10-10-5, 10 Balears, 10 Aragó, 5 Madrid, posava 15-15-15.

La qüestió, evidentment, era canviar el paper, la qüestió era fer creure a tots els ciutadans de l'Estat que

tenien els mateixos drets, sobretot perquè hi havia algunes autonomies afectades que eren del Partit Socialista, i no era qüestió d'anar a ca seva, a la seva terra, a explicar com els deixaven fora del 15%, però això sí, el seu partit havia salvat el pacte d'estat i havia contentat als nacionalistes catalans. Senyors diputats, qui obeeix aquí a consignes partidistes i qui defensa els interessos dels seus ciutadans?

Per acabar d'aclarir quina ha estat la forma de fer aquestes coses, aquesta forma irresponsable, injusta i -si em permeten- irrespectuosa de dur aquesta negociació, els remet a les declaracions del Sr. Ibarra, president extremeny a *El País*, un dia que va sortir dient que s'havia entrevistat amb el Sr. González i "*que le había enseñado una fórmula, un documento que no es el que han visto los demás consejeros*", segurament entre ells, jo, evidentment. Era un altre document.

La proposta de corresponsabilitat fiscal aprovada en el Consell de Política Fiscal i Financera de dia 7 d'octubre, amb el vot en contra d'aquestes illes, limita l'evolució del sistema a una revisió a dos anys, estableix uns límits mínims i màxims de guanys, elimina l'any base de la recaptació normativa, passant a contemplar les dades provisionals actuals, pel que fa a la base normativa s'estableix un tipus efectiu normatiu real, estableix una proposta de participació amb l'agència tributària i encomana l'elaboració d'un llibre blans sobre els fons d'anivellació de serveis de l'article 15, un llibre blanc que haurà d'estar fet per experts abans de dia 30 de juny del 94. Molt lloable la confecció d'aquest llibre blanc, però així com la corresponsabilitat fiscal ja està en marxa, l'encàrrec d'aquest llibre blanc suposarà que haurem d'ajornar almanco un any més la posada en marxa del fons de negociació.

De totes maneres, el més important d'aquest model és que deixa a Balears amb un 10% de participació a la quota líquida de l'impost, o sigui, una altra vegada, dia 7 d'octubre, tornam enrera, just quan els portaveus de Madrid a Balears havien canviat el seu discurs i deien que l'oferta de Madrid ja era perfecta, just abans que el Sr. March anàs a Madrid i digués que havien acceptat totes les nostres demandes, ara resulta que el Ministeri torna enrera, deixa de banda totes les promeses i totes les paraules anteriors, ens deixa en un 10% com abans. O sigui que havíem negociat, havíem avançat, però, com persona sense paraula, un dia s'obliden de tot i tornen enrera.

Les raons de l'exclusió de les Balears del 15% són les mateixes del principi, que el percentatge era superior a les transferències que es reben de Madrid, o dit d'una altra manera, que el 15% de les previsions que té l'impost de l'IRPF que espera recaptar Madrid dels ciutadans d'aquestes illes, és superior als diners que la seva autonomia rep de Madrid via transferències. Resulta que el que quinze dies abans era possible, dia 7 d'octubre ja no ho era.

Crec que és molt important, i ho he dit en moltes ocasions, que no ens enganyin, no existeix cap dificultat tècnica per

poder accedir al 15%, totes són superables. La decisió és purament política.

De fet, aquesta comunitat autònoma ha fet propostes alternatives, fins i tot anant-se de la sessió del Consell de Política Fiscal de dia 7 d'octubre, per poder accedir a aquest 15%, i esperam continuar negociant amb Madrid aquesta possibilitat. Això sí, ens agradaria poder sortir d'aquí amb el suport de tots els grups polítics d'aquest Parlament, que vull pensar, que representa les demandes dels ciutadans d'aquestes illes.

A qualche altre moment s'ha intentat posar l'excusa de les transferències. Mirin, si vostès es molesten a parlar amb la gent del Ministeri d'Administracions Públiques sobre això, segur que si són sincers, els contestaran que a un moment determinat, jo mateix vaig ser testimoni, davant la pressió de la Sra. Vicepresidenta, davant la pressió que s'exercia per accelerar aquest procés de transferències, varen demanar que per favor els donàssim temps per arribar, varen demanar que esperàssim un poc. Crec que a cap de vostès no se li escapa que el procés de transferències és també un procés de voluntat política d'acceleració per part de qui ha d'amollar, ja que qui més interès té sempre és el que ha de rebre les noves competències. Ara bé, noves competències dotades, per molta pressa que tinguem, no es poden acceptar mai competències que no venguin acompanyades de les corresponents aportacions financeres. En definitiva, transferències tots les pactades, demà mateix, però amb els mitjans, amb els recursos, amb la seva dotació, amb els diners suficients per poder-les dur a terme amb responsabilitat i amb seriositat.

Si ara em permeten, els resumiré, per acabar, quina crec que ha estat l'actuació d'aquest govern en aquesta negociació. En primer lloc, les Balears varen denunciar el fet d'haver de distreure els seus esforços amb una negociació entorn al fet de la seva exclusió inicial del sistema, com també en relació amb el requisit previ de la necessitat d'assumir la taxa del joc abans de plantejar-se el que és la cessió de l'IRPF. Una vegada aclarida la participació de la comunitat autònoma en el sistema, el seu desig ha estat que aquests aspectes quedassin definitivament consolidats. S'ha avançat en la supressió de la taxa del joc, com a condicionant, però al final s'han exclòs les Balears del 15%.

En segon lloc, les Balears consideraren que si bé es produïen avanços en la definició de la quota líquida normativa, aquest avanç era insuficient, ja que s'obtenien resultats de definició de la norma que són insòlits, resultats que exigeixen una redefinició dels conceptes normatius, en canvi es penalitzava el que era l'eficàcia i el que eren els incentius a assumir qualsevol cessió.

En tercer lloc, les Balears consideraren que no s'havien de revisar els objectius normatius abans que passassin tres anys, amb això s'havia d'obtenir una major

predisposició a la realització més racional del que és la gestió del propi tribut.

En quart lloc, les Balears no assumiren en primera instància el principi d'un índex corrector màxim, d'un límit corrector màxim, atès que aquest límit corrector vulnerava el concepte de corresponsabilitat fiscal.

Cinquè, les Balears observaren amb sorpresa una certa obsessió per l'exigències de garanties de neutralitat, ja que si aquest havia de ser el resultat final del sistema, no tenia cap sentit establir aquest plantejament ni cap negociació al voltant de la corresponsabilitat. Si el sistema és neutral, és inútil.

Sisè, les Balears consideraren que s'havia d'aprofundir en l'estudi del procediment de participació amb l'agència estatal tributària, no excessivament desenvolupat en el plantejament inicial. S'ha de millorar la base de la participació, però encara creim que en el model presentat existeixen punts obscurs.

Setè, les Balears reiteraren la necessitat d'instrumentar el que és l'aplicació de l'article 15 de la Lofca, deixant ben clar -i això és molt important per a les Balears- que cap comunitat autònoma no hagi de ser exclosa *a priori* de la recepció d'aquesta assignació d'anivellació de serveis.

Vuitè, les Balears rebutjaren rotundament des del primer moment la utilització del fons de compensació interterritorial com a instrument de compensació de la corresponsabilitat fiscal. La postura de Balears és, en definitiva, la d'exigir que els seus ciutadans participin igual, exactament igual que els de la resta de l'Estat, amb un 15% de la quota líquida de l'IRPF, i que amb aquesta participació es reconegui l'esforç que en impostos fan els ciutadans d'aquestes illes cap a Madrid i que així puguin gaudir de millors serveis públics a la seva comunitat.

La proposta ideal de corresponsabilitat fiscal, evidentment, excedeix molt a la proposta del ministeri, però, dins el model presentat, es persegueix l'atrancament de la recaptació normativa a la real i una semi evolució lliure -diria jo- de la recaptació durant tres anys en favor de la Comunitat Autònoma.

També vull recalcar que aquest model de corresponsabilitat fiscal que ha estat aprovat pel Consell de Política Fiscal i Financera, i que quan es donin les passes legals oportunes serà d'aplicació per a tot l'Estat, cap ciutadà d'aquestes illes perdrà possibilitats financeres, no perdrà més possibilitats financeres que aquelles que no ens siguin reconegudes per l'Administració central. Aquest govern continuarà defensant un tractament just per a aquestes illes, però no per això deixarem d'assolir les petites millores financeres de les que pugui gaudir aquesta comunitat autònoma. Els límits mínims que s'han fixat en aquests models són uns límits mínims financers que estan assegurats a totes les comunitats autònomes.

Vull assenyalar que aquests guanys financers de l'aplicació d'aquest model per a la nostra comunitat autònoma han de ser sempre simples simulacions, són simulacions perquè parlem de base imposable i tipus provisional, són simulacions perquè parlem de futur. Malgrat això, podríem parlar com a possibles suposicions d'unes bandes de 60 a 240 milions el primer any i de 125 a 500 el segon. Això sí, aquestes xifres que són provisionals i són simulacions, són xifres sempre i quan comptem amb el 15% de participació que no tenim.

I ara sí acab recordant unes paraules d'un amic meu, el Sr. Ramon Espinar, que és conseller d'Hisenda de Madrid, de la Comunitat Autònoma de Madrid, qui desgraciadament un poc abans de canviar la seva postura al darrer Consell de Política Fiscal i Financera, deia al diari *El País*: "*Des de la autonomia de Madrid, consideramos que la dosis mayor de insolidaridad que puede tener un sistema es no permitir a uno de sus miembros acceder a él*". Aquest senyors és socialista, és leguinista, però socialista.

Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Matas. Passam al torn d'intervenció dels grups parlamentaris. Grup Parlamentari MIXT? Sr. Pascual, té la paraula.

EL SR. PASCUAL I AMORÓS:

Sr. President, senyores i senyors diputats. Abans d'entrar a contestar l'exposició que ha fet l'Hble. Conseller d'Economia i Hisenda, jo vull començar per dir quines són les bases, els fonaments, les línies mestres d'un sistema de finançació de les comunitats autònomes per part -en aquest cas- del partit al qual pertany.

En primer lloc, el primer principi és que no hi ha d'haver cap raó que justifiqui les diferències entre comunitats autònomes. Sabem que n'hi ha de dues classes, unes que tenen concert, unes que no tenen concert -2 contra 15-, i no hi ha d'haver diferència entre les de règim comú entre elles, que n'hi ha, el Sr. Sampol ens ha fet referència de xifres per habitant, avui no sé si s'hi tornarà referir; i tampoc no hi ha d'haver diferències al final entre comunitats forals i comunitats de règim comú. Hem d'arribar a uns barems per habitant semblants a totes les comunitats autònomes.

En segon lloc s'han d'eliminar les subvencions estatals, això està clar. Aposta començam a través del 15% de l'IRPF per substituir unes transferències de l'Estat, perquè quan hi ha transferències de l'Estat es lleva autonomia política a la comunitat autònoma, i des del punt de vista nacionalista això és totalment inacceptable.

En tercer lloc els ingressos de les diferents administracions, i per tant de les comunitats autònomes, han d'estar relacionats amb l'esforç fiscal, una de les coses que vostè diu que ha defensat a Madrid, i que nosaltres evidentment hi estam totalment d'acord.

En quart lloc també hi ha d'haver la corresponsabilitat fiscal. Va unida, va junta amb la participació en la recaptació, gestió i inspecció dels tributs, o sia en la participació dins l'agència tributària.

En cinquè lloc s'ha d'anar a una coordinació de polítiques pressupostàries, perquè té a veure amb la política econòmica. Això sabem que és necessari.

I en darrer lloc, i és molt important, vostè també n'ha fet referència, s'han de diferenciar clarament, rotundament, els recursos destinats a finançar els serveis que presten les comunitats autònomes, dels recursos destinats a corregir desequilibris regionals o territorials, que vostè també ho ha defensat a Madrid.

Això vol dir que no hi ha diferència de plantejament entre el que vostè ha dit i el que dic jo en aquests moments. No hi ha diferència. Evidentment, tant Unió Mallorquina com tot el Grup MIXT està d'acord amb que votàs no vostè el passat dia 7 d'octubre a Madrid al Consell de política fiscal i financera. Això està clar. Amb les raons ja més profundes, ja hi pot haver alguna diferència. Per exemple, vostè ha dit que no és seriós, i ho ha escrit també als diaris, l'actitud, segons vostè, del Partit Socialista de les Illes Balears, quan sempre ha donat suport al que diuen des de Madrid, fos blanc o fos negre. Això supòs que es defensaran; però si no es defensen jo li hauré de donar la raó. Tampoc no és seriós que en el darrer moment dins la reunió del Consell de política fiscal i financera es lliura una fulla totalment diferent per aprovar allà en aquell moment. Això no és seriós, ni és seriós que el dia anterior s'enviï la darrera proposta; com tampoc no és seriós que el conseller d'Andalusia, el Sr. (...), es permeti dir que les Illes Balears queden excloses del 15% de l'IRPF.

Tot això no és seriós; però hi ha altres coses que tampoc no són sèrioses, i vostè ha dit a un moment del seu discurs que de corresponsabilitat fiscal durant més d'un any, des que va acabar la reunió del grup de treball a què vostè va participar, que va ser el juny del 1992, fins passades les eleccions no se'n va parlar més, no se'n va parlar quasi gens. Jo amb això li he de dir que no hi estic d'acord, perquè enmig hi va haver unes eleccions, hi havia uns programes electorals, i tots els programes electorals, inclòs el del seu partit, parlaven de corresponsabilitat fiscal, i parlaven de cessió de l'IRPF com a camí per arribar a aquesta corresponsabilitat fiscal. Eren un temps en què es preveia que Convergència i Unió tendria la clau de la governabilitat d'Espanya, i tothom es volia assegurar poder governar amb Convergència i Unió, tant el Partit Socialista com el Partit Popular. Però una vegada passades les eleccions, que han donat un resultat determinat,

resulta que el que ha de governar és el Partit Socialista i no és el Partit Popular.

I jo consider que no és seriós que el Sr. Aznar dia 3 de setembre del 1993 digui, per exemple, que considera inoportú traspasar l'IRPF quan es viu una crisi econòmica agobiant, com si s'hagués d'aturar tot per només dedicar-nos a una cosa, com si no hi hagués temps en el Govern de poder anar cap a la corresponsabilitat fiscal. Però és que va més enllà, i diu el seu president Sr. Aznar: *"La vía real de la corresponsabilidad fiscal son los recargos. La cesión del 15% del IRPF no es exactamente un sistema de corresponsabilidad fiscal"*. Jo he estat molt content quan vostè al final -i ho ha dit al llarg de tot el discurs- ha dit que tenim la corresponsabilitat fiscal en marxa, referint-se al 15% de l'IRPF. Jo li he de demanar, Sr. Conseller, i Sr. President del Govern, que les diguin al Sr. Aznar que no obstaculitzi perquè les Illes Balears accedeixin a la corresponsabilitat que ens pertoca; perquè resulta que el Partit Popular és com Penèlope, que de dia aquí teixeix, i de nit a Madrid desteixeix. Per favor, no és seriós.

Hi ha una altra cosa, una anècdota que no té directament a veure amb la corresponsabilitat fiscal, però sí té a veure amb els substrats que hi ha per darrere tot això. M'ha preocupat una mica el seu llenguatge, dues coses del seu llenguatge; i li que dic que són les actituds. La primera, que ha dit que som un territori autònom. És la primera vegada que ho sent a dir, territori autònom; per jo és una nació les Illes Balears, per vostè jo comprenc que no és una nació; però pens que fins ara no s'havia dit mai aquesta expressió, no m'ha agradat excessivament. I la segona, això sí que li he demanat, per favor, que parli de les Illes Balears, i no digui més "Balears", perquè aquest Parlament ha aprovat per unanimitat que els seus parlamentaris a Madrid diuen que defensaran que ens deim les Illes Balears.

I per acabar, una cosa més preocupant, que és la següent: L'arrel que no tinguem el 15% i només tinguem el 10% està en el pacte autonòmic; i està entre altres coses que no tenim competències, ni podem tenir a curt termini competències suficients perquè aquests 2.800 milions de pessetes de diferència que hi ha entre el 15% de l'IRPF -que són 10 mil i busques de milions que ens tocarien- i els doblers que rebem via pressuposts generals de l'Estat, que són 8.200 aproximadament; o sigui 8.200 milions de pessetes, ha de venir a través de noves transferències. Vostè ha dit que s'han d'accelerar, que és una qüestió de voluntat política. Jo estic d'acord, i estic preocupat perquè quan varen firmar el pacte autonòmic i parlaven d'educació, diu el pacte autonòmic *"en todo caso, establecida la participación en ingresos del Estado de las comunidades autónomas para el período 92-96, la modificación del porcentaje de participación derivada de la asunción de las competencias en materia de enseñanza se producirá en el marco de la revisión del*

sistema de financiación que acuerde el Consejo de política fiscal y financiera al final de este período"

Per consegüent, si tenim el 10% és entre altres coses gràcies a un pacte que varen firmar dos partits a Madrid a espatlles de les Illes Balears.

(El Sr. Vicepresident substitueix el Sr. President en la direcció del debat)

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Pascual. Pel Grup Parlamentari PSM i EEM té la paraula el Sr. Sampol.

EL SR. SAMPOL I MAS:

Què separa un sí d'un no? Sr. President, senyores i senyors diputats, què separa un sí d'un no? A vegades la línia divisòria entre l'afirmació i la negació és tan subtil, tan imperceptible, que ni el més iniciats aconseguim entendre les vertaderes raons d'una decisió tan transcendent. Amb una visió de conjunt, el serial de la cessió d'IRPF recorda aquella antiga cançó de l'estiu, amb una cançoneta que deia "no me digas que es que sí si es que no, porque aunque digas que es que no, es así".

Però no, senyores i senyors diputats, em creguin que no volem frivolitzar, perquè més aviat és patètica aquesta irracional i absurda polèmica. I retgira comprovar la manca d'escrúpols d'alguns governants de comunitats autònomes, i de capdavaners de determinades formacions polítiques que no dubten en atiar els ressentiments d'uns pobles contra altres pobles per interessos partidistes i afany de poder. Retgira com es pot donar la volta a una proposta tan moderada i de resultats tan insignificants, per llençar-la farcida d'insults i acusacions contra els que l'han formulada, com si unes comunitats autònomes estiguessin vetades per fer qualsevol aportació a la construcció de l'Estat.

Perquè en definitiva estam parlant d'11.000 milions per a l'any 1994, i 30.000 milions per a l'any 1995 per a totes les comunitats autònomes. Parlam de repartir-nos una mitja de 325 pessetes per habitant l'any 1994, i 843 pessetes per habitant per l'any 1995. Què separa un sí d'un no?

No pareix lògic, per tant que tal desgavell i acumulació de despropòsits tenguí l'origen en la quantitat de la cessió, i ho va afirmar el mateix Sr. Cañellas en el seu article del passat dia 13 de setembre: "en este momento no hago cuestión de si en esta comunidad se ha de aplicar el porcentaje del 15% u otro inferior". El mateix conseller d'Economia i Hisenda afirmava el passar 31 d'agost, que preferia valorar la cessió del 15% de l'IRPF des d'un punt de vista qualitatiu més que d'un punt de vista quantitatiu. Per tant, és l'aspecte qualitatiu el problema? Què separa un sí d'un no? Analitzem, per tant, els aspectes qualitius.

Què exigeix el Partit Popular a la cessió? El seu president, el Sr. José María Aznar, el passat dia 10 de setembre enuncïava que *vetará el proyecto porque no es neutral y cuesta dinero*. Cinc dies més tard el Sr. Gabriel Cañellas Fons declarava "Los ingresos tienen que estar ligados al esfuerzo fiscal. La solidaridad no significa igualdad. Si la fórmula no es neutra en ingresos, es inútil. Para esto no hacía falta enfrentar a las comunidades autónomas. La pregunta es: es neutra o no es neutra la fórmula final. Si es neutra, hi està d'acord el Sr. Aznar? Si no és neutra, és aquest el motiu del no del Sr. Cañellas? Què separa un sí d'un no?

Però tampoc pareix que aquest sigui el motiu del no del Govern balear. Altra vegada acudim a *Les raons d'un no*, article escrit pel Sr. Jaume Matas el passat dia 10 d'octubre: "Hem votat negativament a la darrera oferta no perquè estem en contra de la filosofia del sistema, sinó perquè així no es pot tractar un tema de tanta importància" Avui ens ha afegit que el ministre havia dit que *estaban preparando un papel*, ha afegit que no existeix cap dificultat tècnica, i en el seu article va afegir "hem votat allò que entenem que representa més adequadament el sentiment de la nostra autonomia". Al-leluia!, la nostra autonomia té sentiments. Després d'accedir a l'autonomia per la via lenta, després d'acceptar un pacte autonòmic vergonyós, després de deu anys de Govern sense potenciar les nostres senyes d'identitat, el sentiment de la nostra autonomia esclata amb força davant la cessió del 15% d'un impost, que no significa cap augment significatiu de finançament, per una pura i simple qüestió formal. Què separa un sí d'un no?

I el sí?, quin preu tenia el sí? Cent, dos-cents milions? No, han dit que el problema no era la quantitat. Una concepció distinta del sistema? Tampoc, el conseller diu que no estan en contra de la filosofia. No, senyores i senyors diputats, simplement el sí no tenia preu, perquè en definitiva es tractava de salvar la dignitat. "Una modificació tan important en el funcionament de les autonomies s'ha de negociar d'una manera radicalment diferent de la que he narrat" tornava a dir el conseller en el seu article, i afegia "aquest sistema només resol el suport parlamentari al Govern central", en clara al·lusió a les negociacions d'aquest amb el grup de Convergència i Unió.

No, no es podia acceptar la manera com ens tracten a Madrid, aquest menyspreu, aquest enviar noves fórmules per fax el mateix dia que aquí es debat l'estat de l'autonomia, fórmules que es canvien a la mateixa reunió, que *cambian la hoja 25*, ens ha dit el conseller; fórmules prèviament pactades amb un grup més poderós -ha dit avui- havien contentat els nacionalistes catalans. Què separa un sí d'un no?

I finalment s'ha pronunciat el no. Un no de fals orgull que amaga la impotència d'uns representants de les Illes Balears que no compten per a res al context

estatal. Pertanyen a un partit polític que defensa postures radicalment distintes als interessos de les Illes Balears, i en conseqüència més que un aliat és una llosa que trava tota possibilitat de desbloquejar una situació històrica de marginació política i econòmica. "No, no hem firmat, hem salvat el nostre honor i acudim aquí, al Parlament amb la cara ben alta", encara que mirant de reüll, amb un regust amarg d'enveja cap als nostres veïns de Catalunya, que negocien, pacten, els reben quan volen, els escolten, els admiren, fins i tot els insulten; uns veïns que desperten sentiments contradictoris d'amor i d'odi, però mai d'indiferència, el càstig dels mediocres. Què separa un sí d'un no?

I al capdavant, i què podien fer, més que dir no. Si en realitat aquest "no" satisfà tothom. Satisfà el Partit Popular, que a nivell d'estat s'oposa a una imposició catalana i impopular. Satisfà el Sr. Cañellas, al qual permet continuar culpant Madrid de tots els problemes de les Illes Balears. Satisfà el PSOE de Balears, que pot acusar el Sr. Cañellas d'estar a les ordres del Sr. Aznar en contra dels interessos de Balears. Satisfà els nacionalistes, que podem seguir acusant Madrid de discriminació, colonialisme i espoliació fiscal. Serà possible tanta felicitat que, encara per interessos inconfessables, tots estiguem satisfets amb aquest no?

Senyores i senyors diputats, si fos així, els diputats del Parlament de les Illes Balears no seríem dignes d'ocupar aquests escons, com no són dignes d'ocupar els escons a les Corts Espanyoles els diputats elegits per Balears si no defensen per damunt tot els interessos del nostre poble. I encara no hem sentit cap diputat del PSOE que digui que no votarà els pressuposts generals de l'Estat si aquests marginen les Balears. Encara no hem sentit cap diputat del Partit Popular que digui que votarà afirmativament els pressuposts generals de l'Estat si recullen millores per al nostre poble. Aquestes són les vertaderes raons del no. No som nosaltres que deim no, és l'Estat centralista que una vegada, i una altra vegada, diu no a les Illes Balears perquè ningú parla en nom d'aquestes illes.

Aquestes són les vertaderes raons del no. I la culpa només és nostra. I fins que nosaltres, cada mallorquí, menorquí, eivissenc i formenterenc no hi posi remei, el sí que no ha estat tots els sis que puguin venir en el futur no dependran de nosaltres, només dependran de l'arbitrarietat del centre. Què separa un sí d'un no? Podrem qualche dia pronunciar un sí amb dignitat? Gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Sampol. Pel Grup Parlamentari SOCIALISTA té la paraula el Sr. Alfonso.

EL SR. ALFONSO I VILLANUEVA:

Sr. President, senyores i senyors diputats. Sr. Conseller, reconèixer-li el mèrit de sol·licitar una compareixença davant el Ple per explicar una decisió del Govern sobre un tema cabdal, súper important per al desenvolupament de

l'Estat de les autonomies. Si la memòria no em falla, és la primera vegada en onze anys que un conseller compareix voluntàriament davant aquest Ple. Enhorabona, Sr. Conseller. Si això significa un canvi de tarannà, benvingut sia.

Així i tot, el diàleg institucional arriba tard. Arriba, senyors diputats, quan el tema que ens ocupa, la cessió del 15% de l'IRPF a les comunitats autònomes està ja signat i rebutjat -o votat negativament- per la nostra comunitat autònoma. Festes passades, coques menjades. Sr. Conseller, ha tengut dos mesos per establir vies de diàleg, per fer intercanvi d'opinions, per discutir escenaris possibles, conèixer si més no les opinions dels diferents grups polítics. I no ho ha fet, és evident que no li interessava, perquè durant aquest temps sí ha tengut temps d'anar a un sopar a Manacor, fer reunions de partit o d'altres coses d'una manera ampla, tenir reunions socials... Però les reunions amb els grups polítics, les reunions que afecten el diàleg amb grups polítics, no les ha fet. Aposta nosaltres hem de dubtar en principi, i esperant que no sigui vera, que aquesta voluntat de noves maneres, (...).

En dos mesos vostè sap que s'han produït diferents proposicions, fins a quatre, en aquest tema. Però seria..., jo no ho vull qualificar però com a mínim seria de no haver participat en cap negociació mai no saber que una negociació és precisament això, un conjunt d'alternatives que intenten aproximar postures. Creure que una negociació és presentar un document i que tots l'acceptin és -la veritat, Sr. Conseller- no saber què és negociar, o pensar que la negociació és allò que alguna vegada han intentat fer aquí: dur un tema, i l'acceptau, i si no fora. Negociar és plantejar alternatives, fer propostes diferenciades, intentar que els distints interessos que hi ha en una negociació -quinze més u, que això és la negociació- es puguin acostar suficientment per obtenir el màxim consens. I això ho ha d'aprendre. I aquí vostè, si tengués aquesta voluntat de diàleg, hagués pogut iniciar aquest procés d'intercanvi d'opinions, plantejant les distintes posicions, i sobretot els distints escenaris.

La veritat, si vol iniciar, com ens va oferir a la comissió, i avui ho ha dit menys, una major transparència, un major diàleg, a nosaltres ens trobarà sempre. Però haurà d'utilitzar un altre mètode. Aquesta vegada ho ha fet tard i malament. Esperem que rectifiqui.

Jo crec, Sr. Conseller, que no val la pena entrar en la història de bons i dolents que ens ha contat fa una estona. És una història conegudíssima, repetida, i que, la veritat, en la meua opinió, no requereix altre comentari que "ens n'oblidam". El que ha quedat més clar, en la meua opinió és que el Govern de la Comunitat Autònoma no ha entès una sola paraula del que significa la transferència del 15% de l'IRPF, no ha entès res del que dins el procés de configuració d'un estat de les autonomies significa una corresponsabilitat, començant

pel 15% de cessió d'IRPF. Li vull, entre parèntesis, dir que això no ha estat cap invent del Govern central, això de la corresponsabilitat i el 15%, ni cap invent del Govern de Catalunya; va ser un invent -per dir-ho de qualque manera- del PSC-PSOE, curiosament. No sé si ho sabia, li don la informació.

I ens ha dit també, Sr. Conseller -i acabaré molt ràpidament- que és intolerable que a aquesta comunitat autònoma s'ofereixin els dos terços del 15% en aquest moment. Bé, jo crec que deu ser intolerable, però per al Govern autònom no era intolerable. El Govern autònom va presentar un document al Govern central per negociar que deia a un dels seus paràgrafs, que una de les alternatives *seria insertar* -com és normal, perdoni Sr. Conseller de Cultura, en aquest tipus de documents, és en castellà: *otra alternativa sería insertar dentro del mecanismo propuesto en el documento baremos flexibles*, posar tipus de percentatge, venia a dir. Això era una solució que el Govern Autònom, *Notas al documento de la Secretaría de Estado, medidas para elevar la corresponsabilidad fiscal*, va fer el Govern de la Comunitat Autònoma. Però no val la pena; se'ns ha representat una "*comedia del arte*", i l'hem hagut de sofrir; i no s'ha parlat de la importància que, en la meua opinió i en la del nostre grup té la cessió d'aquest 15% d'IRPF, i sobretot centrada en un sistema de corresponsabilitat fiscal.

La primera pregunta que ens hem de formular és, per tant, què significar cedir el 15% i què significa un procés de corresponsabilitat fiscal. Qualsevol ciutadà informat -i jo supòs que els diputats hi estan, com és lògic- saben que la finançació de les comunitats autònomes ascendeix aproximadament en aquests moments, 100.000 milions més o menys, a 2,5 bilions de pessetes; i que quan estigui complet el procés transferències del pacte autonòmic -que nosaltres hi estam d'acord- ascendirà aproximadament a 3,5, quasi 4 bilions de pessetes.

També coneixen perfectament que el sistema de finançament es fonamenta en el percentatge de participació en els ingressos de l'Estat. I no se'ls escapa als diputats, i als ciutadans interessats per aquest tema, que aquesta situació provoca un efecte un efecte absolutament indesitjable, que no ha dit el conseller, i és que les comunitats gasten, són responsables de la despesa, i no són responsables de la recaptació. Això és un problema, i és un problema greu; i això crea una situació a llarg termini insostenible, ja que ha passat que el creixement de la despesa de les comunitats de les comunitats autònomes ha estat molt superior del creixement de la despesa de l'Estat.

La conclusió és evident: Iniciem un procés que ha de dur a la profundització de la cessió dels impostos a les comunitats autònomes. En la nostra opinió no hi ha cap dubte que al pròxim acord de finançament autonòmic el més lògic és que s'arbitrin maneres que la gran majoria de les comunitats autònomes venguin via d'imposts recaptats, gestionats, i possiblement, si es negocia bé o a més llarg termini, reglades per les comunitats autònomes. I per a nosaltres aquest és

sens dubte el camí, gens fàcil, gens ni mica, per arribar a un desenvolupament complet del títol VIII de la Constitució, i poder configurar el que nosaltres definim com un estat federal cooperatiu.

En aquest procés, sense cap dubte llarg, complicat -i aquí no hem de ser tan simples per pensar que aquest tema no són absolutament complicats, perquè el conjunt d'interessos que es mouen és enorme, és el que vostès, perquè hem de dir el Govern de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears?, no és vera, és en el que s'ha oposat, com molt bé ha dit el Sr. Sampol, el Partit Popular és el que s'ha oposat el Sr. Aznar. Jo puc entendre que de certes instàncies autonòmiques -Galícia, Extremadura, o Castella i Lleó, hi tinguin coses que dir en aquests moments, perquè tal vegada no s'ha tocat el tema de la solidaritat, perquè en aquest moment no s'havia de tocar, perquè és un problema que s'ha de tocar l'any 1996. Però que Balears s'oposí, si no hi ha ordres des de dalt, a un sistema que en aquests moments ens beneficia, i molt, la veritat no ho entén ningú. I no ho entén ningú perquè del que es tracta és d'aprofundir en l'autonomia, caminar cap a una autèntica configuració de l'Estat autonòmic.

I vostès, perquè no han estat mai autonomistes, mai, ho són conjunturalment, no ho acaben d'entendre. El Partit Popular ha manejat, senyors del Govern, una doble estratègia que a ningú li escapa. La primera estratègia era, en la nostra opinió, impresentable; i com a estratègia impresentable, ha anat malament. L'objectiu ha fracassat: era fer impossible el pacte entre el Partit Socialista i el nacionalisme català. Ha fracassat, i mala sort. Però darrere l'oposició del Sr. Aznar -i ho ha dit ell- estava que no es pogués pactar amb Convergència i Unió, perquè Convergència i Unió ho havia dit al seu programa, igual que el nostre partit ho havia dit, demanava com a qüestió fonamental la cessió del 15%.

Però hi ha una segona estratègia molt més institucional del PP, i que nosaltres hi estariem fins i tot d'acord, i és que no es pot aconseguir aprofundir en el sistema de finançament autonòmic si no és amb un ample consens polític i institucional. A l'any 1996 s'haurà d'arribar a un nou sistema de finançació -hi ha certs líders ja del Partit Popular que ho diuen- que sigui la conseqüència d'un pacte polític entre autonomies i també entre els grups polítics. I això és una estratègia que a nosaltres ens pareix bé; però primer hauran d'assimilar, senyores del Partit Popular, segurament a Madrid -i ja acab Sr. President- que vostès, el Partit Popular, amb aquest tema i ara, tenen un paper important, però no principal, secundari; el paper que els varen atorgar els vots dia 6 de juny.

Senyors diputats, senyors del Govern, la cessió del 15% -i a mi m'agradaria que des del món que es diu nacionalista s'escoltàs amb atenció- és un avanç decisiu en la configuració de l'Estat de les autonomies. És un

avanç decisiu perquè és la primera passa, i l'obertura de la porta que inicia un procés cap a una autèntica autonomia financera; que inicia un procés perquè cada comunitat autònoma gestioni, recapti, i possiblement a mig termini o un poquet més llarg termini, i dins les previsions constitucionals reguli els impostos que paguin els seus ciutadans. Això és el lògic del procés, i no importa anar a cavall per arribar a això. Amb el 15% -i jo crec que ho havíem d'haver entès i havíem d'haver votat favorablement- s'obre la porta. Està oberta aquesta porta, i d'això hem de donar les gràcies al PSC-PSOE de Catalunya per haver-ho proposat, i a Convergència i Unió i al Partit Socialista, que han pressionat perquè això fos possible. Vostès no ho han entès, però tenen drets.

Jo vull acabar fent una crida a la reflexió i al seny característic d'aquesta societat nostra, senyors diputats, perquè meditin sobre el significat d'aquesta cessió del 15%; i pensin que profunditzar en l'autonomia de les Illes Balears, profunditzar en la finançació autonòmica a nivell de tot l'Estat, que és el que s'ha de fer, significa una millora importantíssima en la responsabilitat de cada comunitat autònoma, i pot significar -si es gestiona com toca- una millora en la responsabilitat i en la qualitat de vida dels ciutadans.

Sr. Conseller, benvinguda aquesta compareixença, perquè crec que ens ha pogut fer conèixer quin és el sentit autonòmic de cadascun que existeixen aquí; conèixer que han utilitzat excuses sense cap tipus de justificació per posar entrebancs a la consolidació de l'estat de les autonomies; però fins i tot -i li he de dir clarament- ha estat positiva perquè es pot iniciar un diàleg que ens dugui, com a mínim, que ens posem d'acord en coses tan fonamentals com aconseguir que el funcionament d'Espanya i de totes i cadascuna de les autonomies que configuren l'Estat espanyol sigui un funcionament lògic, normal, i que vagi en benefici de tots els ciutadans. Vostè ens va fer una proposta de fer feina coordinadament. Si vol, Sr. Conseller, aquesta proposta de diàleg, demà nosaltres ens podem posar a fer feina. Ens cridi i ho comprovarà. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Alfonso. Pel Grup PP-UM té la paraula la Sra. Salom.

LA SRA. SALOM I COLL:

Gràcies, Sr. President, senyores i senyors diputats. Sobre el tema de la cessió del 15% de l'impost sobre la renda de les persones físiques el nostre grup parlamentari, el PP-UM, vol donar suport la important tasca reivindicativa realitzada pel conseller d'Economia i Hisenda del Govern balear per defensar la nostra comunitat i el seu dret a percebre el 15% de l'impost. I dic dret perquè totes les comunitats autònomes han pogut aconseguir això, llevat de tres. I desafortunadament una d'aquestes tres és la Comunitat Autònoma de les Illes Balears.

El Grup Parlamentari PP-UM considera que el Govern de la nació ha demostrat una carència d'allò que en termes de ciències polítiques es diu "política d'estat", la manca d'un model clar d'articulació de l'Estat espanyol. Ja ho va fer a la campanya electoral, però amb aquesta qüestió del 15% de l'IRPF ha tornat a posar en perill la cohesió política i regional entre les distintes comunitats autònomes, enfrontant els ciutadans d'unes comunitats amb els ciutadans d'unes altres comunitats. I el cert, de totes maneres, és que els ciutadans de la nostra comunitat autònoma han pagat en principi els plats romputs d'aquest acord. I dic en principi perquè en un primer moment no teníem dret ni al 15, ni al 10, ni a l'u per cent. A la primera fórmula presentada pel Govern central a la nostra comunitat autònoma Balears quedava fora de la cessió de l'impost. I quedava a fora perquè s'assegurava que l'alta recaptació de l'IRPF a la nostra comunitat superava els doblers que Balears rebia com a participació als ingressos de l'Estat. En conseqüència, segons el Govern, no es podia fer la cessió. Bona argumentació.

En un segon moment, davant l'escàndol majúscul que suposava que Balears, una de les comunitats autònomes de l'Estat espanyol que fa un esforç fiscal major, contribuint d'una manera important als ingressos de l'Estat, el Govern ja no exclouia totalment la nostra comunitat autònoma de la cessió de l'impost. Això sí, en lloc d'equiparar-la a la resta de les comunitats, el Govern central amb la seva generositat i magnificència ens oferia una cessió de tan sols un 10% de l'impost.

Però aquí no acaba, senyores i senyors, aquesta història. Pareixia que el Govern s'ho havia repensat. Pareixia que el Govern central se n'havia adonat que no es poden fer més injustícies i discriminacions amb aquesta comunitat tan oblidada de les seves gràcies. Pareixia que les Illes, a més d'enviar doblers cap a Madrid, també els havíem enviat una mica de seny, i ens varen oferir quasi com a la resta de les comunitats: el 15%. Era massa *guapo* per ser vera. D'això ens vàrem donar compte quan vàrem estudiar bé la lletra menuda. Ja no era el mateix, el conseller, amb bon criteri, no va poder dir que sí, ja que el nostre esforç fiscal no quedava suficientment reconegut.

De totes maneres les nostres il·lusions per ser una més de les comunitats autònomes, la marginació de Balears es consumava amb la cessió només d'un 10%; i això, em creguin que ens indigna. I més encara ens indigna ser els subjectes passius d'aquestes bandades, d'aquests canvis de document, donant una imatge -em creguin- de molt poca serietat. Per exemple quan s'ha dit aquí dimecres dia 6 d'octubre, un dia abans que es reunís el Consell de política fiscal i financera, mentre nosaltres érem aquí discutint sobre l'estat de la nostra comunitat autònoma, arribava un fax, aquest famós fax de la Conselleria d'Economia i Hisenda amb la darrera versió per negociar la cessió d'una part d'aquest impost.

I per culminar la falta -pensam- de respecte a la nostra comunitat, i amb un comportament en certa manera d'improvisació i de *xapussa*, encara hi ha més. I em creguin que això no és negociació: en plena reunió del Consell de política fiscal i financera encara varen canviar una pàgina, la pàgina 25.

El nostre grup parlamentari, el PP-UM, considera que això no són ni formes ni maneres d'enfrontar un problema, i d'intentar resoldre una qüestió plantejada. Entenem que una modificació tan important dins la filosofia del finançament de la nostra comunitat autònoma s'ha de negociar bé, és a dir d'una manera totalment distinta d'així com s'ha duit.

Per una altra banda, senyores i senyors diputats, el nostre grup vol felicitar el conseller d'Economia i Hisenda per l'encertada manera de negociació que ha emprat. Volem citar, per exemple, la seva contundència en defensar la inclusió de la nostra comunitat autònoma en el sistema, amb la seva total incorporació del 15%. També per la seva, en certa manera -em permeti que ho digui- caparrudesa per definir amb correcció i d'una forma clara i concisa el concepte de quota normativa, eix bàsic d'aquesta negociació, per tal que es reconeguéssin, almanco en aquest punt, l'enorme esforç fiscal dels ciutadans i ciutadanes de la nostra comunitat, sense oblidar la convicció del conseller que la quota normativa s'havia de revisar al final de cada període, per la raó que això era el més congruent amb l'incentiu d'assolir la corresponsabilitat fiscal. El Govern balear va deixar amb el seu posicionament que s'ha d'estar al sistema que totes les comunitats autònomes han de mantenir uns serveis públics mínims, és a dir hi ha d'haver un anivellament de serveis. Hem de rebutjar a la vegada qualsevol intent o utilització del fons de compensació interterritorial com a element de compensació de la corresponsabilitat fiscal. Amb aquest posicionament s'ha demostrat la coherència i la serietat amb què el Govern balear no ha tengut més remei que oposar-se a aquest tram d'un 10% de l'IRPF.

El nostre grup parlamentari vol també amb aquesta intervenció denunciar el deficient sistema de finançació que tenim a les Balears, i tan sols els donaré una sèrie de xifres comparatives sobre la composició dels ingressos a la Comunitat Autònoma d'Andalusia, a la de Balears, i la mitja de l'Estat espanyol. Els ingressos de la comunitat els podríem dividir en dues parts: per una el que són els recursos propis, formada per doblers que treu la comunitat de la seva butxaca, amb els impostos cedits i les taxes; i per l'altra els recursos transferits, que és bàsicament la participació dins els recursos de l'Estat.

A Andalusia de cada 100 pessetes d'ingressos del seu pressupost, 26 són de recursos propis, i de recursos transferits -és a dir que l'Estat els envia- 74, per cada 100. Mentrestant a Balears, de cada 100 pessetes d'ingressos del nostre pressupost, 85 són de la nostra butxaca, 85 són de recursos propis, mentre que tan sols 15 són de recursos transferits,

són dels doblers que Madrid ens envia. Això no ens pareix gens ni mica just.

De totes maneres -i per acabar, Sr. President- el nostre grup, PP-UM, considera que es fa necessari un debat profund, seriós i responsable sobre el finançament de la nostra comunitat autònoma. Volem fer constar que les Balears som les úniques illes de la Comunitat Europea que no gaudim d'un tractament econòmic i fiscal propi que ens permeti impulsar un desenvolupament sostingut. Hem de recordar que ja la pròpia Constitució Espanyola preveu que les illes han de tenir un tractament diferenciat de la resta del territori degut al fet insular. Som una comunitat insular a la qual no ens volen reconèixer aquestes qualitats, ni en el sistema de finançament ni en els plantejaments polítics. Moltes de gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sra. Salom. Per tancar aquesta compareixença té la paraula el conseller Sr. Matas.

EL SR. CONSELLER D'ECONOMIA I HISENDA (Jaume Matas i Palou):

Gràcies, Sr. President; senyores i senyors diputats. El Sr. Pascual em diu que des del 30 de juny, a les eleccions, si s'ha fet alguna cosa, que abans de les eleccions els grups polítics han inclòs en els seus programes els temes de la corresponsabilitat fiscal. Sr. Pascual, sincerament, crec que el mandat i l'esperit d'aquella negociació del 20 de gener del 1992 era un altre. Crec que si dia 30 de juny es va acabar l'informe del grup de treball, va passar un any sense que el Govern d'aquesta administració central fes res per l'aplicació del mandat del sistema de finançament autonòmic. I sincerament crec que hi havia temps de sobra.

El Sr. Aznar no vota en el Consell de política fiscal i financera. El Sr. Pascual diu que el que li preocupa és una sèrie de terminologia que jo he utilitzat a la meua exposició; i acaba dient-me que la culpa que no tenguem el 15% és l'existència d'un pacte autonòmic. Sr. Pascual, aquest pacte autonòmic és d'aplicació per a totes les autonomies del 143. Sr. Pascual. Amb l'aplicació del pacte autonòmic, Sr. Pascual, els greuges comparatius, les posicions relatives no canviaran. Nosaltres creim que no hi havia cap raó perquè aquesta comunitat des del primer moment no pogués accedir amb la mateixa participació a la corresponsabilitat fiscal que les altres comunitats autònomes.

Jo, Sr. Sampol, m'haurà de perdonar, però és el segon discurs que li sent en aquesta Cambra, en el Ple, des que som conseller. El primer em va parèixer molt frívol, però gràcies tal vegada, no ho sé -per jo no però és igual, tal vegada gràcies. Però és que avui també m'ha paregut frívol; és a dir, jo crec que aquí hem

exposat tot el que ha estat un procés de negociació d'una cosa que creim que és important, com és la corresponsabilitat fiscal. Jo crec que aquí hem exposat tota una sèrie de raonaments tècnics, polítics; però que esperava que vostè els m'argumentàs a favor o en contra, i que no únicament s'hagués de basar en documentació que probablement vostè mateix ja duia preparada de l'article del diari de diumenge, o d'altres declaracions. Jo esperava que jo aquí a vostè avui el podria convèncer, i si no convèncer el podria assabentar de quina és la posició, de què discutim, de què parlem; i que vostè em podria rebatre aquestes argumentacions una a una, amb una anàlisi objectiva, i sobretot que m'explicàs si vostè hagués votat a favor o en contra d'aquest model de corresponsabilitat fiscal, Sr. Sampol.

Vostè diu les raons que separen un sí d'un no. Li queda molt *guapo*, però és que no ho entenc, això. Anem a discutir les coses que aquí s'han exposat. Em digui amb què no està d'acord del que hem exposat aquí, i li asseguro que si l'únic que vostè ha tret en clar del discurs d'avui ha estat que la nostra oposició a aquest model de corresponsabilitat és una oposició per qüestions formals, me'n vaig absolutament defraudat, Sr. Sampol. I a més li enviaré la intervenció per escrit. Em discuteixi coses reals, em discuteixi el que jo li he vingut aquí a exposar. No em faci un discurs (...) com el primer que em va fer el primer dia que el vaig sentir. Miri, això és més important, vostè ho coneix perfectament, i li puc assegurar que la negativa no respon només a qüestions formals. Vostè a més fa uns judicis de valor sobre la meua actitud, que tindrà autoritat per fer-los, però que jo, per descomptat, no li reconec. Vostè té les actes del Consell de política fiscal i financera?, que jo els hi passaré quan vulgui, i vegi amb què nosaltres hem raonat un no, vegi què té a veure el nostre no amb el no d'Extremadura o amb el no de Galícia, o amb una abstenció de Castella i Lleó. Però no m'ho argumenti amb una desqualificació global; m'argumenti, em digui "estic d'acord amb això" o "no estic d'acord amb això". Resulta que el que aquí discutim és un model de corresponsabilitat fiscal; i el que jo esperava sentir avui és si aquest model de corresponsabilitat estan d'acord amb la posició del Govern vostès, senyores i senyors diputats, que no era el model de corresponsabilitat fiscal més oportú i millor per a aquesta comunitat autònoma. I això, jo no ho he sentit; si sí, si no; si sí o si no, però me'n vaig igual, i em defrauda.

Venir a aquest Parlament abans. Vostès s'imaginin que jo vengui a aquest Parlament a explicar-los que no sabem si és una fórmula oficial, o si no és l'oficial. Que jo vengui a explicar-los una fórmula que el mateix dia pel periòdic surt el Sr. Ibarra dient que la fórmula que ens varen presentar no era la fórmula oficial? I després, damunt, pel que hem estat fent tot aquest temps, que em surti el Sr. Alfonso i em digui que l'únic que li preocupa és que he tengut temps per a actes socials. Em diu el Sr. Alfonso que el diàleg institucional arriba tard, que hem tengut dos mesos de temps. De dos mesos de temps, res: un mes escàs i a escarada. El Sr. Alfonso, francament jo ho comprenc, no té arguments. Jo la veritat és que em pos al seu lloc, i el comprenc perfectament.

Em parla d'un nou sistema de finançament del sistema autonòmic. Perfecte. Em parla que s'ha de revisar, que s'haurà d'incrementar -i li prenc nota d'això que aporta vostè, i em pareix molt interessant- la participació en tributs per arribar a una completa corresponsabilitat; i li dic que estic absolutament d'acord. L'únic que jo li dic és que això serà *sobre el cadàver del Sr. Ibarra*, Segur; però tant de bo es produeixi.

Afortunadament el Sr. Alfonso -i això li agraeix- no ha parlat del que ha parlat a la premsa avui matí, no ha parlat que els ciutadans d'aquestes illes paguen pocs impostos a l'hisenda estatal, afortunadament, però jo al Sr. Alfonso, i a tots en general si m'ho permeten, sí que els agafaria o els faria -al Sr. Alfonso li agafaria i als altres grups els faria- una proposta de diàleg. Jo, i amb el cas del Sr. Alfonso, que és una persona que té un nivell i una formació interessants, crec que és difícil a vegades haver de jugar aquest tipus de papers, haver de jugar a un moment determinat un paper que no és simplement el paper de venir aquí a defensar un projecte concret de corresponsabilitat fiscal, i en definitiva venir aquí a defensar el que és millor per a aquestes illes. Jo comprenc que ha de ser molt difícil haver d'acceptar coses, o no poder rebutjar coses frontalment, que saben perfectament que perjudiquen aquesta terra, coses que no són les millors per als interessos d'aquests ciutadans.

Jo crec que la gran il·lusió que jo, i segur que els meus companys, podem tenir, jo precisament per ser conseller d'aquest govern, és una oportunitat irreplicable, si em permeten, de poder fer coses per a aquestes illes. En definitiva poder posar els coneixements -limitats- que un té, i tot l'esforç per poder aconseguir coses palpables pels ciutadans d'aquestes illes i per aquesta comunitat autònoma. Coses que puguin millorar el benestar, coses que puguin millorar els serveis. Jo no sé si empraré una terminologia que pot en un moment determinat l'adequada. Puc parlar de Balears i no puc parlar d'Iles Balears; però em cregui que perquè l'únic que importa i que m'importa és aconseguir amb la meua feina, aconseguir amb la feina nostra, de tots els meus companys, coses per a aquesta comunitat autònoma, coses palpables.

Avui jo crec que he tengut l'honor de fer el debut en aquest Parlament, el debut en el Ple d'aquesta Cambra, però vostès saben perfectament que jo he estat espectador des de fora d'aquesta Cambra molts d'anys, i probablement hagi tengut una imatge un tant sacralitzada del que ha de ser el deure i del que han de ser les funcions que tenim en aquesta Cambra i que tenen els representants d'aquestes illes. I és per això que en aquests moments jo els faria un prec molt especial, un prec -si em permeten- (...). Jo els preg que facin una anàlisi objectiva, que s'oblidin per un moment de la seva situació política concreta, i en aquest cas que es puguin oblidar que són gaire representants de Madrid. Pensin, només com a ciutadans d'aquestes illes: Tenen cap dubte a

ningú de vostès que fins i tot si oblidam el greuge inacceptable que suposà deixar-nos fora del 15%, com a la resta dels ciutadans de l'Estat. Malgrat només fos financerament, aquesta comunitat autònoma guanyarà més amb el 15% que amb el 10%? Jo no he escoltat de vostès aquesta oferta de suport. Fins i tot -i agafaré el fil de les paraules del Sr. Alfonso- els ho posaria més fàcil: Si tota l'argumentació és que no rebem suficients doblers de Madrid per accedir al 15%, cosa que és una excusa, però si fins i tot es pogués adaptar això, saben vostès que nosaltres hem defensat i hem proposat -evidentment, com diu el Sr. Alfonso- que almanco el Ministeri d'Economia i Hisenda traslladi el que són els percentatges al nivell màxim permès? Vostès saben que no són 8.000 milions la participació de què parlem? Vostès saben que en aquests moments podríem parlar, podríem accedir a un 14%, aproximadament? Per què ens han de deixar en un 10? Nosaltres ho hem proposat. Què és, què no hi guanyarem financerament amb aquesta diferència?

Nosaltres hem fet aquestes propostes perquè tenim un esperit totalment negociador, i tenim un esperit d'aconseguir el benefici per als ciutadans, primer i per damunt de qualsevol altra reflexió. Jo els deman, i li deman al Sr. Alfonso concretament, que oblidí un moment aquests interessos partidistes, i que efectivament ens ajudi, efectivament vengui amb nosaltres a demanar el que és just i el que és millor per als ciutadans d'aquestes illes. Jo realment estic convençut que fer oposició és qualque cosa més que fer comentaris *en off* quan surt la gent a parlar en aquesta tribuna. Jo li deman que exigeixi amb nosaltres, que exigeixin tots amb nosaltres; però vostès, senyors del Partit Socialista de les Illes Balears, per la part que els toca, exigeixin amb nosaltres el compliment del dret dels ciutadans d'aquestes illes; reclamin amb nosaltres als seus companys de Madrid que no ens llevin el que és nostre. I amb aquesta actitud no tenguin cap dubte que farien un extraordinari favor a aquest Parlament i a aquestes illes.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Matas. Acabat aquest punt, se suspèn la sessió per un temps de deu minuts.

III.1) Proposició no de llei RGE núm. 1808, presentada pel Grup Parlamentari SOCIALISTA, relativa a taxació de Can Sales.

EL SR. PRESIDENT:

Senyores i senyors diputats, recomença la sessió, i passam al darrer punt de l'ordre del dia, que correspon a la Proposició no de llei número 1108, presentada pel Grup Parlamentari SOCIALISTA, relativa a taxació de Can Sales. Té la paraula en nom del grup proposant el diputat Sr. Pons i Pons.

Sr. Moll, pot fer lectura per favor del text de la proposició no de llei?

EL SR. SECRETARI SEGON:

Sí, Sr. President:

"El Parlament de les Illes Balears insta el Govern de la Comunitat Autònoma per tal que, amb caràcter urgent, sol·liciti de tres entitats de taxació l'emissió dels informes de taxació pertinents relatius a Can Sales."

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Moll. Sr. Pons, té la paraula.

EL SR. PONS I PONS:

Sr. President, senyores i senyors diputats. L'article 38 de la Constitució Espanyola parla d'un marc d'economia de mercat, i jo em conformaria que el nostre president fos senzillament no un bon president -crec des del punt de vista, lògicament és impossible- sinó que fos senzillament un bon mercader, en aquest cas, ja que parlem d'una biblioteca pública de Mallorca, fos un mercader de Mallorca. I un mercader és aquell que va al mercat, mira les ofertes que hi ha, i compra la millor qualitat al preu més baix; tot el contrari del que va fer -o li varen fer fer, Sr. Cañellas, ens ho explicà, o li varen fer fer- tot el contrari que va fer el Sr. Gabriel Cañellas amb la compra de Can Sales.

Aprofitant un article d'excepcionalitat de la Llei 11/1990, de 17 d'octubre, de patrimoni de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, el Sr. Cañellas va determinar -tenc l'escrit aquí, Sr. Cañellas, escrit de 25 de maig del 1992, que vostè, Sr. President va resoldre, no sabem amb quin assessorament i ens agradaria que ens ho contà, és una pel·lícula que ens interessa saber què hi ha darrera el teló- que es compararia Can Sales per un procediment excepcional i fora de concurs. Bé, aquest diputat, el Ministeri de Cultura, i vostès mateixos no poden tenir res en contra d'un solar amb quatre parets mig esbucades -Can Sales avui no passa massa més de ser això-, i que reuneix, sembla, els metres edificables suficients per situar-hi la Biblioteca Pública de Mallorca. Per tant, l'acció de mercat podria haver estat correcta si el preu que es va acordar no fos un preu escandalosament inflat, perquè ja tenim afortunadament una societat de taxació, ho he dit altres vegades, Valtècnic S.A., que dia 23 d'abril del 1993 ens diu que Can Sales val 115.206.000 pessetes. Hi ha tot un informe, senyors del Grup PP-UM, senyors del Govern, que queda, i els en donaré còpia pertinent.

Però, vostès varen pagar 115 milions de pessetes, poc més, poc manco? No. EL Sr. Cañellas, aplicant, lògicament, la resolució que havia feta dia 25 de maig del 1992, molts pocs dies després, dia 3 de juny del 1992, va decidir comprar Can Sales per -diuen en castellà, què hi farem!- el *precio de compraventa es de 397 millones de pesetas*, i es detalla tot un sistema de pagament a efectu-

ar a la societat Chisto S.A. I, per tant, de bon mercader, res de res; de bon president, ja sap que no hi estic d'acord.

I jo crec, Sr. President, que en aquesta matèria, a vostè que li agraden aquestes frases tan mallorquines, crec que en aquest tema s'amaga darrera un albó, li veuen les canyes dels filats per tot. Això va ser una escandalosa operació especulativa, i que fins i tot hi va haver una temptativa -però una temptativa, ja se sap com acaben les temptatives del seus petits socis de Govern- una temptativa d'Unió Mallorquina on es va dir pomposament -30 de març del 1993- "*Unión Mallorquina pedirá crear una comisión en el Parlamento para investigar la compra de Can Sales*", i supòs que se'n varen recordar de Lope de Vega y en horas veinticuatro, pasaron de las musas al teatro, perquè va ser un vertader teatre, perquè l'endemà mateix, 31 de març del 1993 no un diari, més de tres o quatre, varen dur que "*PP y UM rechazan crear una comisión que investigue la compra de Can Sales*". Es veu, Sr. President, que la seva capacitat de persuadir en aquell moment la Sra. Maria Antònia Munar era, o va ser, notòriament superior a la seva capacitat de mercader; perquè li ha passat una cosa molt divertida: Una cosa que sabem que té un preu escandalosament inflat -aquí tenim l'informe de Valtècnic S.A.- no només no ha resolt el problema de tenir un solar perquè el Ministeri de Cultura hi fes una inversió, d'uns 600 milions de pessetes, poc més poc menys; sinó que aquest mercader desafortunat que va ser vostè, ha acabat a la barra, com diuen popularment, ha acabat als tribunals. Vostè diu "no he comprat Can Sales", però els de Chisto S.A. saben que hi ha un acord de Consell de Govern, saben que varen pactar tota una sèrie de pagaments, que els pagaments no s'han efectuat, i que per tant, "escolti, Can Sales és seu, i els 397 milions són nostres", pensen els de Chisto S.A.

Això és la pel·lícula, que és una pel·lícula que està enredant una obra necessària per al sistema d'infraestructura cultural de les Illes Balears. La Biblioteca Pública de Mallorca no són quatre llibres, és la més important de totes les Illes. Impedeix que s'ordini adequadament l'Arxiu del Regne de Mallorca, i per tant seria necessari que aquesta situació s'hagués resolt.

I crec que la moció no necessita massa més explicacions. Nosaltres volem tornar al mercat, allà on vostè hi va anar molt equivocadament. No sabia què valien els productes; o millor dit, jo crec que el varen dur a escoltar el sermó, i li varen fer fer una compra desafortunada que ha acabat als tribunals i encara hi és. Nosaltres volem saber purament i simplement aquest solar, que pareix que reuneix les condicions adients per ser el lloc on situar la Biblioteca Pública de Mallorca, què val. I no ha de ser ni paraula de president, ni paraula de portaveu de l'oposició, sinó paraula; sinó paraula de tres societats de taxació que facin feina, que vostè les hi encarregui, en vista que no sap comprar, en vista que no sap el preu de les coses, que li ho diguin; i sobre aquests preus que les societats estableixin es faci una mitjana, un promedi, i aleshores es digui senzillament als de la societat Chisto S.A. "senyors meus, Can Sales val 115, 120, 110 milions de pessetes. Això és el preu que estam disposats a pagar, i si no,

s'ha acabat". Això és així de simple. Però si vostès no volen saber quin preu té Can Sales, ens agradaria saber -potser ho sabem massa, o ho intuïm massa- per què es fortifiquen dins la situació d'un plet amb Chisto S.A., i insisteixen en mantenir la ficció d'aquests 397 milions de pessetes.

Per tant, esperariem la resposta i, per una vegada, supòs que no serviria gaire de precedent, però per una vegada aniria bé, crec que és una proposta absolutament raonable, que no tenen cap argument per dir-li que no. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Pons. Pel Grup Parlamentari MIXT té la paraula el Sr. Peralta.

EL SR. PERALTA I APARICIO:

Gràcies, Sr. President, senyores i senyors diputats, Sr. Pons. Setmana rera setmana sentim en aquest Parlament rallar del tema de Can Sales, un tema que molt ens temem que morirà de finor per ell mateix. Estam segurs, perquè aquesta tàctica de dur açò cada setmana aquí al Parlament, acaba avorrint el personal. Jo sent molt haver de dir açò, però valdria la pena que d'una vegada per totes, amb una única intervenció parlamentària quedés aquest tema tancat, i si no s'està d'acord amb aquesta qüestió, no s'està d'acord amb una sèrie de temes que aquí van sortint, que açò es dugui a altres instàncies diferents d'aquest Parlament.

Per tant, nosaltres pel que sabem, la compra encara no s'ha efectuat, encara que vostè, Sr. Pons, diu que el senyors de Chistosa -i no dic que no sigui ver- diuen que tenen els tres-cents no sé quants milions, etcètera. Segons tenim entès també -perquè ha sortit ja diverses vegades- açò és un tema que també està pendent d'un procés judicial, i que no està resolt encara, i que per tant mentre -i així s'ha dit per part del Grup PP-UM en diverses ocasions, o per part del Govern- mentre no estigui resolt aquest tema, no s'efectuarà aquesta compra. Açò s'ha dit aquí altres vegades. Per tant arribem a la conclusió, des del Grup MIXT, que açò és una guerra que no va amb nosaltres, atesa ja l'extensió que s'està fent d'intervencions sobre el mateix tema. Per tant nosaltres no volem participar en aquesta guerra. Jo li diré, com en el cas de Bòsnia, només farem una participació avui amb una ajuda humanitària, i aquesta ajuda humanitària serà l'abstenció del Grup MIXT. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Peralta. Pel Grup PSM I EEM el Sr. Gomila i Barber té la paraula.

EL SR. GOMILA I BARBER:

Gràcies, Sr. President, senyores i senyors diputats. El nostre grup avui sí que prendrà partit per una banda o l'altra, perquè ens preocupa una actuació transparent, sobretot en matèria econòmica, on nosaltres pensam que s'han malgastat, o es poden malgastar, 397 milions. La proposta que avui fa el Grup SOCIALISTA és una proposta ben simple per a un Govern que ens té acostumats a fer informes per un poc més de no-res. I a nosaltres, com que ens interessa molt saber realment què val aquest solar, sobretot quan quí ara en demana 397 milions en va pagar 8. El Grup SOCIALISTA avui cita una taxació sol·licitada pel seu grup, que valoren en 115 milions aquest solar. Nosaltres creim que són massa diferències, i creim que si el Govern -com ha mostrar en reiterades vegades- li interessa aquest solar per situar-hi la Biblioteca Pública de Mallorca, no hi seria de més saber què val aquest solar; i ja que la setmana passada no va voler admetre el Grup PP-UM aprovar la sol·licitud de fer un concurs públic per adquirir el solar més adient, jo pens que saber què val exactament aquest solar, o quin preu tendria sobre el mercat, no hi seria de més; i sens dubte sortiríem de dubtes -valgui la redundància- amb els tres informes que sol·licita el seu grup sobre el que de ver pot valer aquest solar en el mercat., i així tal vegada d'una vegada per totes sortiríem de dubtes si la proposta que vostè qualifica d'inflada hi està veritablement o no.

Per tant el nostre grup sí que donarà suport a la proposició no de llei que ha presentat el Grup Parlamentari SOCIALISTA. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Gomila. Pel Grup Parlamentari PP-UM la Sra. Ferrer té la paraula.

LA SRA. FERRER I BASCUÑANA:

Gràcies, Sr. President, senyores i senyors diputats. Sr. Sales..., perdoni, Sr. Pons; el primer que li vull dir és que és ver que el Sr. Cañellas és un bon president. I és un bon president no perquè ho digui jo en aquesta tribuna, sinó per l'electorat. Aposta seu en aquest banc, i aposta és un bon president, malgrat vostè digui que no estigui d'acord amb ell, cosa que em pareix molt bé, perquè si no vostè seuria en aquest costat. Però vostè no, vostè seu a l'altre costat. I malgrat vostè seu a primera fila, no és el conseller de Cultura.

Dit això, jo em remet un poc a la intervenció de la setmana passada, a la qual li vàrem dir que estàvem pendants d'una sentència, i que per tant trobàvem que no era el moment oportú de discutir la proposició de llei d'aquella vegada; i tornam trobar el mateix avui, perquè no és el moment de discutir-ho, ja que estam pendants d'una decisió judicial, i el camí que seguirà aquesta decisió serà allò que el Govern adequadament farà.

Sr. Pons, jo li vull dir una sèrie de coses que vull que quedin clares, perquè supòs que no tornarem a parlar de Can Sales. Això sembla, senyores i senyors diputats, un *culebrón*, com aquests que fan cada dia després d'haver dinat, que són sud-americans i que la gent està pendent d'ells. I dic que estan pendants d'ells perquè avui, gràcies a Déu, parlam d'un tema de cultura i tots seuen al seu escó, cosa que normalment quan es parla de segons quins temes vostè i jo, no hi són. Sembla que realment hem arribat a un punt interessant, la veritat.

La valoració de Can Sales? La valoració que han fet vostès pot ser subjectiva. Nosaltres trobam que la valoració feta pels nostres tècnics és correcta. Sr. Pons; la cultura és creativitat; i vostè ve aquí, surt a aquesta tribuna, bombardeja quatre coses de cultura..., Sr. Sales, aporti bones idees, aporti bones proposicions no de llei, i nosaltres li donarem suport.

Els 600 milions del Ministeri de Cultura, per què està en un procés judicial? Perquè els 600 milions no han arribat. Si els 600 milions haguessin arribat, possiblement avui, en aquest moment ja no discutiríem aquest tema, i la biblioteca, amb el temps que ha passat i amb el temps que xerram de la biblioteca, estaria feta. L'altre dia, quan vàrem discutir vostè i jo, jo li vaig dir que el Sr. Ministre a una reunió el matí estava d'acord, perquè al Ministeri de Cultura no li importa on està el solar. I vostè que el migdia ja havia canviat d'opinió perquè va dinar amb vostè. Què és, que vostè no vol la biblioteca pública? Que arribin els milions, i acabarem.

Quant a la cultura d'aquesta comunitat, fins i tot diputats d'altres partits, o diputats d'altres partits -ho dic perquè com que ha estat a diversos partits, ho ha vist des d'ideologies distintes, va reconèixer a aquest Parlament que la cultura de la nostra comunitat era perfecta, i fins i tot va felicitar el Sr. Cañellas, aquest dia

(veu inintel·ligible)

És igual. Jo crec, Sr. Pons, que ja està bé de xerrar de Can Sales, hauríem de donar per tancat aquest assumpte, esperar que ens arribi la sentència, i pens que el Govern actuarà en conseqüència. Pens que en aquest Parlament s'han d'aportar bones idees, perquè crec que la nostra comunitat ens ho agrairà. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sra. Ferrer, per torn de rèplica té la paraula el Sr. Pons.

(remor de veus)

Un moment, Sr. Pons. Preg silenci als diputats, perquè si no, es fa impossible continuar el debat. Té la paraula, Sr. Pons.

EL SR. PONS I PONS:

Sr. President, senyores i senyors diputats. Una guerra que no va amb nosaltres? Comprar una cosa que val 115 milions per quasi 400 no va amb nosaltres. Així les va!

Sr. Gomila, moltes gràcies. Una breu intervenció, però ha entès perfectament que es tracta de comprar una cosa necessària pel preu raonable de mercat. Punt.

Sra. Ferrer, entrant al seu terreny, la família Sales és una família extingida fa molts, molts d'anys. Si sabés una mica més de cultura, ho sabria. Per tant, els Sales que circulen avui per Mallorca no són d'aquesta família. Si jo fos Sales, no seria d'aquests. Tengui les coses clares.

Estan pendents d'una decisió judicial? Aquí l'esperava. I clar, i si hi ha una sentència diran "i quin remei? Els tribunals ens han obligat a pagar 397 milions". No, no són els tribunals, és la decisió que va prendre el Consell de Govern dia 2 de juny, on es va dir "comprarem, comprem Can Sales -tenim la certificació aquí- "per 397 milions a Chisto S.A.", i pagaran tants de milions enguany, i tants l'any que ve, etcètera. I què passa? Ara resulta que sempre hi ha d'haver un dolent, i aquest dolent ja sabem que és de Madrid. Però és que si el Govern central de Madrid té contradiccions, el Govern central de Balears, presidit pel Sr. Cañellas, que és bastant més centralista amb les Balears que el Govern de Madrid amb la resta d'Espanya, i si no que ho demanin als consells insulars, que els fiquen mà a les seves competències...*(rialles a la sala)* A partir d'ara Govern central de Balears, i consells insulars res de res, aquí comand jo, el llorell, el jefe. *(més rialles)*. Aquestes paraules, Sr. Cañellas, jo em pensava que pertanyien a l'*ancien régime*, però al que va començar el 36, no el que va acabar amb la Revolució Francesa, alerta! Alerta amb això de jefes i llorells vells! Aquí hi ha un president d'una comunitat autònoma, que és un sistema democràtic controlat per un Parlament. I amb això de Can Sales; si es compra pel preu raonable, serà un acte normal. Si es compra per 397, quan les coses anaven bé en economia, era un escàndol; i quan hi ha una crisi fortíssima a Balears, per molt que vostè digui "som els millors, i a pesar de tot som els millors", és una vergonya.

I per tant, al marge de bromes amb el Ministeri, això de Can Sales no s'aguanta per enlloc. El Ministeri com pot dur 600 milions de pessetes aquí? I on és el solar? Tenen un títol de propietat perquè duguin 600 milions de pessetes i hi edificuin? No el tenen, no està registrat. Per tant, tot són excuses, però a vostès -coneix el procés- els varen dur a escoltar el sermó, a fer una jugada de 397 milions de pessetes perquè el patrimoni era públic, de la Comunitat Autònoma. Se n'hagués guardat prou, Sr. President, d'anar al mercat per vostè a comprar per 397 milions allò que sap perfectament -ara ho sabem- que en valia 115. Amb els doblers públics fa molt bon jugar, però si han de menester l'ajuda del Grup SOCIALISTA, del Ministeri de Cultura, la Sra. Ministra de Cultura, per tirar endavant la biblioteca, aquí som. Si és una proposta per dur-nos a un negoci tenebrós com el de Can

Sales, per favor que nos hi cerquin per res. Crec que la qüestió de Can Sales està perfectament tancada i sentenciada. Si hi hagué escàndol quan l'economia anava bé; hi haurà vergonya, perquè ara els doblers s'han d'administrar bé. I amb això vostè, Sr. President, crec que ha estat un mal mercader i un pessim administrador. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Pons. Hi ha peticions d'intervenció en contrarèplica?

Acabat el debat, idò, passarem a la votació.

Senyores i senyors diputats que voten a favor de la proposició no de llei, es volen posar drets, per favor? Gràcies, poden seure.

Senyores i senyors diputats que voten en contra, es volen posar drets, per favor? Gràcies, poden seure.

Senyores i senyors diputats que s'abstenen?

24 vots a favor, 30 en contra, 2 abstencions. Queda rebutjada la proposició no de llei; i en conseqüència, esgotat l'ordre del dia, conclou aquesta sessió. Moltes gràcies a tots.